

Tiểu Quỷ

Contents

Tiểu Quỷ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	11
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	28
10. Chương 10	32
11. Chương 11: Vĩ Thanh	34
12. Chương 12: Phiên Ngoại: Kiếp Trước Kiếp Này	35

Tiểu Quỷ

Giới thiệu

Editor: ChiakiBeta-reader: Chiaki, Trà Hoa Nữ, Joongah JungCharacter: YunJaeThể loại: Âm áp văn, thanh thủy văn, h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-quy>

1. Chương 1

“Tên giết người! Trả con trai lại cho tao! Mày là tên đồ tể! Mau trả lại sinh mạng cho con tao!” Người đàn bà mặc chứng cuồng loạn gào lên nhưng trên khuôn mặt không có nhiều nét thương tâm.

Người đàn ông bên cạnh cũng lớn tiếng phụ họa: “Bọn tao sẽ không bỏ qua đâu! Đây là sơ suất của cuộc phẫu thuật, là trách nhiệm của bệnh viện các người, là tai nạn điều trị! Bọn tao sẽ kiện lên cấp trên!”

Trịnh Duẫn Hạo mỉm cười bình thản, trước đây cũng đã chết lặng đối với việc tử vong, mà đối mặt với người nhà vô cớ gây rối như vậy, ngay cả một câu xin nén bị thương cũng chẳng muốn nói.

Lúc y tá khuyên ngăn hai vợ chồng kia, Trịnh Duẫn Hạo bộ dạng biếng nhác từ bên cạnh bọn họ bước qua.

Trở lại phòng làm việc, uống một ngụm trà đã lạnh từ lâu, thay áo khoác trắng rồi chuẩn bị tan ca. Hắn cũng không có oán giận do bệnh viện tăng ca làm phẫu thuật mà phải vứt bỏ cuộc hẹn, còn cặp vợ chồng kia thực sự là vô cùng không biết điều, con trai của bọn họ lúc được đưa tới đã qua mất thời điểm cứu trị tốt nhất rồi.

Trịnh Duẩn Hạo ngừng động tác. Nhớ trước khi phủ vải trắng xuống có nhìn khuôn mặt của đứa nhỏ kia một cái, tuy rằng không hề có sức sống cũng bị loang lổ vết máu. Thế nhưng vẫn có thể nhìn ra ngũ quan tuần tú.

“Trịnh bác sĩ.” Ý tá nhỏ gõ cửa bước vào, trong tay cầm tài liệu đưa cho Duẩn Hạo. “Vừa rồi hồ sơ giải phẫu kia đã được sửa lại.”

“Ừ.” Trịnh Duẩn Hạo gật đầu, ý bảo người ý ta đem tài liệu đặt lên bàn.

“Cặp vợ chồng kia thực sự là khó ứng phó, vừa nãy thậm chí còn muốn cãi nhau với viện trưởng. May là chủ nhiệm kịp thời ngăn lại.” Cô y tá nhỏ thè lưỡi, có chút tinh nghịch lại xấu hổ nhìn Duẩn Hạo: “Thật là, Trịnh bác sĩ đến bây giờ cũng chưa từng có sơ suất gì mà.”

Trịnh Duẩn Hạo đem tài liệu bỏ vào trong túi, lẩm bẩm: “Nếu như đúng là sơ suất thì tốt rồi.”

“Hả?” Y tá nhỏ hiển nhiên không hiểu lời Duẩn Hạo nói, còn cho rằng mình không nghe rõ, mở to đôi mắt mà hỏi.

“Không có gì.” Trịnh Duẩn Hạo cười cười, tìm cách lảng sang chuyện khác rồi mới nói: “Tôi chỉ là không muốn đối mặt với tử thần một cách vô lực như vậy.”

“Trịnh bác sĩ không cần để ở trong lòng đâu. Bác sĩ đã rất cố gắng rồi mà.” Vị nam bác sĩ này vừa cao vừa đẹp trai, còn tâm thì ôn nhu thiện lương như vậy. Khiến cô y tá nhỏ trong mắt đều là vẻ ái mộ tràn đầy.

Duẩn Hạo mỉm cười hỏi: “Cô phải về phòng y tá đúng không? Cùng nhau xuống lầu đi.”

Trịnh Duẩn Hạo ngồi ở trong xe, không vội vã rời đi, mà châm một điếu thuốc. Hút được hai điếu, liền đem thuốc lá dập tắt trong gạt tàn. Vốn định khởi động xe, nhưng lúc quay đầu tình cờ nhìn thấy bọc công văn trên đó thì ngừng lại. Dựa vào bóng đèn trong xe mà lấy tài liệu vừa nãy cô y tá nhỏ đưa cho mình.

Họ tên: Kim Tại Trung

Thời gian tử vong: ngày 10 tháng 6 năm xx

Tuổi: 15

Nguyên nhân tử vong: Tai nạn ô tô

Đem tài liệu trong tay nhét vào bọc công văn, hung hăng đạp ga phóng đi.

Về đến nhà đem bọc công văn thuận tay ném xuống sofa, liền thông thả bước vào phòng bếp cầm lon bia đi ra, uống ực một cái rồi mới dùng tay nới lỏng cà vạt. Ngồi phịch xuống sofa rồi tiện tay mở TV, đổi kênh tùy tiện. Quả thực không có gì muốn xem, liền đem chương trình cố định tại kênh thể thao.

Nhìn đội bóng chày không phải là đội mà mình thích, cảm thấy không có hứng thú. Liền đứng dậy đi tắm.

Khi Trịnh Duẩn Hạo mặc quần trong, lau tóc bước ra thì hơi nhú nhú mày. Kênh thể thao từ lúc nào đã bắt đầu chiếu phim hoạt hình rồi?

Tỉ mỉ nhìn số kênh, vùng xung quanh lông mày càng thêm nhú chặt, thật sự là kênh đã bị đổi? Nhìn điều khiển từ xa trên bàn, trong ngực cảm thấy khó chịu, cầm lấy lon bia ban nãy, lại phát hiện lon bia vốn còn một nửa bây giờ đã trống không.

“Shit!” Chửi một từ thô tục. Trịnh Duẩn Hạo nóng nảy đem lon bia ném xuống đất, tắt TV.

Nằm trên giường nhưng không ngủ được, liền nhắm mắt lại chợp mắt một chút. Không lâu sau liền cảm giác được trên người một trận mát lạnh, tựa hồ có người trên mặt mình khê thổi hơi, giống như muốn xác định mình đã ngủ hay chưa. YunHo không động đậy, chỉ im lặng nằm.

Chờ đến khi luồng cảm giác mát lạnh biến mất, Trịnh Duẩn Hạo đứng dậy khê bước vào phòng bếp, quả nhiên cửa tủ lạnh đã bị mở ra, bên trong là một đồng hồ ồn.

“Thật đúng là không xem mình như người ngoài.”

Trịnh Duẩn Hạo buông một câu châm chọc rồi đi qua, nghe thấy tiếng nức nở giống như bị thức ăn nhồi vào trong mồm, vừa khó khăn vừa ỷ khuất.

Trịnh Duẩn Hạo không nói lời nào, dựa vào tường khoanh tay đứng chờ, thẳng đến khi ‘con ma’ kia nuốt xuống thức ăn trong miệng mà nói một câu: “Xin lỗi.”

“Tại sao lại theo tôi.” Không phải thanh âm phần nộ, cũng không phải dò hỏi, ngữ khí Trịnh Duẩn Hạo rất lãnh đạm. Chỉ gắt gao nhìn chăm chăm vào thiếu niên, thẳng nhóc này trên miệng còn dính vụn thức ăn.

“Không biết, lúc tôi tỉnh dậy người đầu tiên mắt nhìn thấy chính là anh.” Lý luận như vậy giống như loài vật nhận thức con mẹ, khiến Trịnh Duẩn Hạo cảm thấy thật vô lý. Mà thanh âm của cậu bé kia có chút khàn khàn, hiển nhiên là đang trong thời kỳ vỡ giọng.

“Cậu biết cậu đã chết rồi sao.”

“Biết, biết chứ.” Thanh âm của cậu bé có chút run rẩy, trên khuôn mặt tái nhợt lộ ra thương tâm cùng không cam lòng. Đúng vậy, nó đã chết. Đây là sự thật không thể chối cãi. Nó đã tận mắt nhìn thấy thân thể của chính mình bị mở rộng, lồng ngực liên tục bị điện giật, cuối cùng điện tâm đồ thành một đường thẳng tắp. Bác sĩ y tá mệt mỏi không có nhiều thương xót cùng thương cảm. Chỉ có vị nam bác sĩ trước mắt khi phủ vải trắng lên người mình có nhìn một cái.

“Cậu không nên ở đây, cậu phải đi đầu thai.” Trịnh Duẩn Hạo diện vô biểu tình hướng cậu bé bước qua. Biểu cảm như vậy so với vẻ bi thương của cậu bé ma thoát nhìn còn kinh khủng hơn.

“Anh thấy được tôi?” Cậu bé kinh ngạc nhìn Trịnh Duẩn Hạo, nhỏ giọng lẩm bẩm nói: “Con người không phải không thể nhìn thấy ma sao.”

“Tôi thể chất tương đối âm. Hơn nữa cậu vừa mới chết, âm khí không nặng, cho nên có thể nhìn thấy được.” Trịnh Duẩn Hạo kéo cậu bé đang ngồi chồm hổm trên mặt đất lên. Ngoại trừ sắc mặt tương đối trắng, so với hình dạng của nó trước khi chết thì đẹp hơn rất nhiều. Khuôn mặt thanh tú kia khiến YunHo nhớ tới lúc phủ vải trắng lên người nó, trái tim hơi siết chặt lại.

“Còn nhỏ mà uống bia cái gì.” Rót một ly sữa cho cậu bé, Trịnh Duẩn Hạo xoay người từ trong tủ lạnh tìm một ít nguyên liệu nấu ăn bắt đầu chế biến.

“Bởi vì tôi khát thôi, cảm ơn.” Cậu bé cười hướng Duẩn Hạo thè lưỡi. So với cô y tá nhỏ kia còn đáng yêu hơn. Cậu bé nhìn bóng lưng bận rộn của Duẩn Hạo, hỏi: “Bác sĩ, anh biết tôi luôn theo anh sao?”

“Biết.” Trịnh Duẩn Hạo suy nghĩ một chút rồi nói thêm: “Tôi tưởng rằng cậu sẽ đi.”

“Tôi không biết đi nơi nào cả.” Cậu bé hiển nhiên bất lực.

“Đầu thai.” Trịnh Duẩn Hạo nói vô cùng đơn giản. “Nếu như còn điều lưu luyến thì không phải cậu nên đi nhìn ba mẹ của mình sao.”

“Bọn họ không phải là ba mẹ tôi.” Cậu bé cắn cái ly, nói rằng: “Bọn họ là ba mẹ nuôi của tôi, bọn họ có con của mình. Đối tôi không hề tốt một chút nào cả.”

“Có người nuôi thì đừng bắt bẻ.” Trịnh Duẩn Hạo đem một phần cơm rang đưa tới trước mặt cậu bé.

“Cuộc sống của bọn họ không hề tốt. Cha nuôi tôi tháng trước thất nghiệp, vẫn chưa tìm được việc làm. Bọn họ bảo tôi thôi học hoặc rời khỏi nhà bọn họ.” Dừng lại một hồi, cậu bé còn nói thêm: “Ở bệnh viện tôi nhìn thấy bọn họ la hét om sòm. Bọn họ là muốn một chút tiền bồi thường.”

“Kim Tại Trung là tên bọn họ đặt cho cậu?”

“Ừm. Tôi hồi nhỏ tên là Hàn Tại Tuấn.” Kim Tại Trung ngắt đầu đối Trịnh Duẩn Hạo mỉm cười: “Bác sĩ, anh nấu cơm ăn ngon thật đó.”

Trịnh Duẩn Hạo vẫn như cũ không có nhiều biểu cảm, lưỡi biếng đáp lại: “Bởi vì cậu đói bụng.”

“Tôi có thể ở lại đây không?” Kim Tại Trung nhìn Trịnh Duẩn Hạo đầy khát vọng, khuôn mặt thanh tú lộ ra đôi mắt to tròn long lanh.

“Cậu phải đi đầu thai.”

“Nhất định phải sao?”

“Cậu muốn cả đời làm u hồn dã quỷ sao?”

Kim Tại Trung cúi đầu ngẫm lại, lại ngẩng đầu nói rằng: “Trước đây cũng gần giống như u hồn dã quỷ rồi.”

“Vậy đi đầu thai, tìm một gia đình tốt.”

“Vậy bác sĩ, anh biết làm sao mới có thể đầu thai không?”

“Không biết.”

“Vậy trước tiên có thể cho tôi ở lại đây không?”

Trịnh Duẩn Hạo không trả lời, xem như đồng ý. Kim Tại Trung cười đến vui vẻ. Tiếp tục ngồi đút từng miếng cơm vào mồm. Ăn xong liền xoa xoa cái bụng rồi nói rằng: “Tôi tưởng rằng thành ma rồi thì sẽ không bị đói.”

Trịnh Duẩn Hạo lắc đầu, chứng tỏ hắn cũng không rõ ràng cho lắm. Hắn không phải là ông trời, hắn chỉ là có thể nhìn thấy được, nhưng không có nghĩa là hắn hiểu.

“Bác sĩ, tôi có thể ngủ trên giường của anh không?”

Duẩn Hạo nhìn nhìn, Kim Tại Trung có chút được đằng chân lân đằng đầu. “Giường rất nhỏ.” Bỏ lại một câu nói, đứng dậy hướng phòng phủ bước đi, không để ý đến phía sau Kim Tại Trung từ ánh mắt chờ mong trong thoáng chốc đã có chút thất vọng.

Trịnh Duẩn Hạo một lần nữa nằm ở trên giường, Kim Tại Trung theo vào phòng ngủ, ngồi dưới đất, ôm chân tựa vào bên cửa sổ mà rụt người lại, bộ dạng vô cùng đáng thương. Thế nhưng Trịnh Duẩn Hạo không hề để ý tới, trở mình đưa lưng về phía Kim Tại Trung rồi nhắm mắt lại.

2. Chương 2

Ngày thứ hai, sáng sớm thức dậy, Kim Tại Trung quả nhiên nằm ở bên người. Trịnh Duẩn Hạo nghiêng nghiêng rằng, thật là một thằng nhóc không xem mình như người ngoài! Bất quá nhìn nó lại trắng thêm vài phần, Trịnh Duẩn Hạo cũng không cam lòng đá Kim Tại Trung xuống giường. Âm khí của nó ngày càng nặng rồi. Cần phải nghĩ biện pháp để đưa tiền nó mới được.

Sáng sớm vừa bước đến bệnh viện đã bị chủ nhiệm gọi đi, nói chuyện về vấn đề của ba mẹ Tại Trung. Để Trịnh Duẩn Hạo yên tâm, bệnh viện tuyệt đối bảo vệ quyền lợi của bác sĩ, không bao giờ để bác sĩ phải chịu ủy khuất. Trịnh Duẩn Hạo ngoài miệng nói cảm kích tin tưởng bệnh viện. Trong lòng coi nhẹ, nếu như ba mẹ của Kim Tại Trung có quyền có thể hay thực sự do sơ xuất của cuộc phẫu thuật, bệnh viện đã sớm đẩy mình ra làm cừu con để làm thịt, rồi chắc chắn sẽ cùng bệnh viện phủi sạch sẽ liên hệ.

Trở lại phòng làm việc, thay quần áo rồi gọi điện thoại cho Thẩm Xương Mân, cậu ta có con mắt âm dương. So với loại cơ thể thuần âm chỉ toàn gặp quỷ như hắn thì thấu đáo hơn rất nhiều. Cho nên nhờ vào điều kiện thân thể tốt lành mà làm thiên sư.

“Làm sao để ma quỷ đầu thai?” Trịnh Duẩn Hạo đi thẳng vào vấn đề. Thẩm Xương Mân cầm điện thoại lẩm bẩm một hồi mới hiểu ra.

“Anh bị ma quẩn sao?”

“Gần như là vậy. Trả lời vấn đề của tôi.”

“Em phải hỏi rõ ràng một chút thì mới cho anh đáp án được.”

“Cậu là thu phí theo giây sao?”

Thẩm Xương Mân phụt một tiếng, bật cười, “Mời em ăn một bữa cơm đi.”

“Hôm qua có một cậu bé được đưa đến bệnh viện chúng tôi, chết vì tai nạn ô tô. Vẫn luôn theo tôi.” Trịnh Duẩn Hạo đơn giản nói tình hình của Kim Tại Trung, cũng coi như đáp ứng yêu cầu của Xương Mân.

“Tai nạn ô tô à! Anh cảm thấy nó không giống ác quỷ đúng không?” Xương Mân dừng lại trong chốc lát, “Nó cũng không nói những lời kiểu như muốn báo thù đúng không?”

“Không có.” Kim Tại Trung ngoại trừ không xem mình như người ngoài, thì ngược lại rất giống như một chú thỏ nhu thuận.

“Là sơ xuất khi lái xe sao?”

Hôm qua nhìn tư liệu về Kim Tại Trung, trong đó viết rằng xe bus cùng một chiếc xe riêng lái xe sau khi uống rượu va vào nhau tạo thành tai nạn, “Không phải, ngoài ý muốn.”

“Vây cũng thuộc loại chết oan. Vẫn sớm để nó đầu thai là tốt nhất. Nếu như qua 15 ngày, nó rất có thể bởi vì không được đầu thai mà biến thành ác quỷ. Đến lúc đó anh sẽ gặp phiền phức.”

“Ừ.” Trịnh Duẩn Hạo dường như có chút phiền phức mà lên tiếng trả lời. Hắn không tưởng tượng ra hình dạng của một thiếu niên ôn ngọc thanh tú khi bị biến thành ác quỷ.

Quả thực vẫn phải đưa tiền nó...

“Theo lời anh nói hiện giờ, nó vẫn là một con tiểu quỷ bình thường, anh ở trong phòng từ phía Nam hướng về phía Tây, bày hai hàng nến trắng. Nhớ kỹ là nhất định phải bắt đầu từ góc tường phía Nam, đến góc tường phía Tây bày liên tục không ngừng, cách một mét thì bày một cây. Lúc nửa đêm 12 giờ thì đốt toàn bộ, tự nhiên sẽ có người mang nó đi.”

“Đã biết.”

Duẩn Hạo vừa muốn cúp điện thoại, Xương Mân lại dặn dò thêm một câu, “Nếu như không tiền đưa đi được, lập tức gọi điện thoại cho em.”

Trước khi tan ca lại có thêm một cuộc phẫu thuật khẩn cấp. Trịnh Duẩn Hạo đành phải xin nhờ y tá mua giúp nến. Nói là cuối tuần phải dùng để viếng mồ mả của ba mẹ.

Quay về nhà đã gần 11 giờ. Kim Tại Trung đáng thương nằm sấp trên sofa xem TV. Thấy Trịnh Duẩn Hạo quay lại, tinh thần lập tức trở nên hăng hái. Giống như cún con mà nhào đến bên người.

Trịnh Duẩn Hạo kéo Kim Tại Trung ra, hắn không thích quá gần gũi với người khác.

Kim Tại Trung cũng không để ý, tiếp nhận túi đồ lớn trong tay Duẩn Hạo rồi mở ra, nhìn thấy bên trong có rất nhiều nến trắng, hiếu kỳ chớp mắt hỏi, “Duẩn Hạo mua nhiều nến như vậy để làm gì thế? Chúng ta phải ăn cơm tối với ánh nến sao?”

Trịnh Duẩn Hạo nhú mày, “Sao cậu biết tên của tôi?”

“Trên bằng bác sĩ có ghi, sinh nhật là ngày 6 tháng 2!”

“Ai cho cậu lục lọi đồ của tôi!” Trịnh Duẩn Hạo tức giận quát.

Kim Tại Trung giật mình sợ hãi, rụt vai cúi đầu, nhỏ giọng nói xin lỗi, sợ lại chọc giận Trịnh Duẩn Hạo.

Nhìn chăm chú vào bộ dạng đầy hoảng sợ của Kim Tại Trung, lại nghĩ đến chút nữa phải đưa tiền nó. Trịnh Duẩn Hạo chậm rãi buông lỏng nắm tay. Bàn tay to lớn đặt trên đầu Kim Tại Trung mà xoa xoa tóc nó, “Quên đi.”

Kim Tại Trung dường như vẫn chưa khôi phục lại từ giữa sự hoảng sợ ban nãy, nhìn bóng lưng của Trịnh Duẩn Hạo nhỏ giọng hỏi, “Tôi có thể gọi anh là Duẩn Hạo không?”

“Không thể.” Trịnh Duẩn Hạo thẳng thắn cự tuyệt.

“Thế gọi anh là chú vậy!” Kim Tại Trung giống như trả thù mà bĩu môi nói, nó đã nhìn ngày sinh rồi, bọn họ kém nhau 8 tuổi.

Trịnh Duẫn Hạo ngồi xổm xuống, bắt đầu bày nển ra, sau khi nghe được lời của Kim Tại Trung thì chỉ nhìn nó một cái rồi nói, “Tùy cậu.”

Sinh mệnh của tiểu quỷ chỉ còn lại một ngày, không cần phải dùng nickname thân mật. Ký ức không lưu lại quá nhiều, thì cảm tình mới không không lưu lại quá nhiều.

“Chú, con đói rồi.” Kim Tại Trung theo Trịnh Duẫn Hạo mà ngồi xổm xuống sau lưng hắn, vừa đáng thương vừa làm nũng mà nói với ‘người chú’ mới của mình.

“Cậu là quỷ chết đói sao? Trong tủ lạnh có đồ ăn.”

“Hôm nay con đã ăn hết rồi.”

Trịnh Duẫn Hạo quay đầu hung hăng trừng Kim Tại Trung, Kim Tại Trung vội vàng lấy lòng nói, “Chỉ ăn đồ chín thôi, không có ăn đồ sống. Con không biết nấu. Chú làm cơm rang cho con đi.”

Trịnh Duẫn Hạo nhìn đồng hồ, nhận mệnh đứng dậy. Quên đi, bữa cơm cuối cùng, cũng coi như là tiễn biệt.

Mà Kim Tại Trung thì cao hứng khoa chân múa tay ở đằng sau, càng giống như một con ma vui vẻ.

“Đừng phá đám.” Trịnh Duẫn Hạo vỗ lên bàn tay đang định giúp đỡ của Kim Tại Trung. Người ở đằng sau cười hì hì mà nhìn Duẫn Hạo.

Khuôn mặt tươi cười kia khiến tâm Trịnh Duẫn Hạo hơi co rút, quay đầu nhìn về phía những cây nến trắng đang nằm lăn lóc trên mặt đất.

Không, nhất định phải tiễn nó đi!

Kiên định với ý nghĩ của bản thân, Trịnh Duẫn Hạo lại đem lực chú ý tập trung chế biến nguyên liệu nấu ăn.

Lúc ăn, Kim Tại Trung không ngừng nói chuyện với Trịnh Duẫn Hạo, Trịnh Duẫn Hạo lại tâm tư không yên mà bày nển ra.

Kim Tại Trung thấy những ngọn nến kia thì cười to, nói giống hệt như sân bay vậy. Trịnh Duẫn Hạo mới hiểu đây là ‘đèn’ chỉ đường cho người mang nó đi.

Chăm chú nhìn thời gian, Trịnh Duẫn Hạo cảm thấy trái tim phát ra thanh âm thình thịch, tưởng chừng như muốn nhảy ra, bên tai ong ong, căn bản không nghe rõ Kim Tại Trung đang nói cái gì. Trong lòng không ngừng đọc ‘câu thần chú’ cho bản thân, phải đưa nó đi, phải đưa nó đi, phải đưa nó đi...

Khi kim giây lướt qua 12, kim phút ngo ngoáy nhảy chồng lên kim giờ, Trịnh Duẫn Hạo thấp sáng cây nến cuối cùng.

Từng cơn gió lạnh thổi vào phòng, mặc dù không lớn, thế nhưng hàn khí bức người, thấm vào trong kẽ xương làm cả người đều run bần bật.

Ánh sáng nơi nến trắng theo gió mà đông đưa qua lại, thế nhưng không tắt. Giống như tay quỷ cào loạn giữa không khí. Cào đến tâm Trịnh Duẫn Hạo phát đau, trước mắt một mảnh lửa đỏ.

“A ——” Kim Tại Trung kêu thảm thiết, một tiếng cao hơn một tiếng. Nó dường như cũng không thấy rõ phương hướng, đụng loạn trong phòng, đụng ngã hai cái ghế, rồi lui vào trong góc tường, không ngừng la ùng và Duẫn Hạo.

“Tại Trung, Tại Trung!” Trịnh Duẫn Hạo gắng sức dụi mắt muốn thấy rõ Kim Tại Trung. Thế nhưng ngoại trừ ánh sáng từ ngọn nến, những nơi khác đều là một mảnh trắng sáng, chói đến không tài nào mở mắt ra được. Bên tai tràn ngập tiếng kêu thảm thiết của Kim Tại Trung, bây giờ hắn thực sự cảm thấy bản thân đang tàn sát! Hắn là một kẻ giết người!

“Đủ rồi! Không cần nữa, bọn mày mau cút hết đi!” Trịnh Duẫn Hạo la to, nhào về phía ánh lửa kia, những ngọn nến này, là những ‘cái đèn’ dẫn dắt quỷ thân gì đó đến bắt Kim Tại Trung đi.

“Hô, ha ——” Trong không khí tràn tới tiếng thở dốc đầy nặng nề của Trịnh Duẫn Hạo.

Gió lạnh đã ngừng, tiếng kêu thảm thiết cũng không còn, mọi thứ đều yên tĩnh đến đáng sợ. Đã có thể nhìn rõ sự vật, nhưng Trịnh Duẩn Hạo lại nhắm mắt lại, không có dũng khí mà mở ra, “Tại, Tại Trung. Kim Tại Trung?” Nằm sấp giữa đồng hồ ồn, sức lực giống như đã bị rút cạn, Duẩn Hạo bất động, dùng giọng nói thăm dò gọi Kim Tại Trung, trái tim cùng tay đều run rẩy, không biết là thứ nào ảnh hưởng đến thứ nào.

Rất lâu sau đó, ở góc tường truyền đến tiếng khóc hu hu. Thanh âm không lớn, giống như đang ỉn nhĩn, nhưng khóc đến thương tâm.

Trịnh Duẩn Hạo thở dài, cũng giống như buông ra một hơi thở. Rốt cuộc cũng có dũng khí để quay đầu nhìn Kim Tại Trung, con tiểu quỷ ấy đang nhồi co ro trong góc tường.

Cười cười tự giễu, lại mắng, “Đứa —— ngốc!” Sau đó giãy dụa mà đứng dậy, lại lảo đảo đi tới bên người Kim Tại Trung, dựa vào tường rồi trượt ngồi xuống mặt đất. Một tay ôm lấy vai Kim Tại Trung, nhét nó vào trong lòng mình. Tay kia đặt lên đầu nó, dùng sức vò vò mái tóc của nó.

Nửa thân thể chôn ở trong lòng Duẩn Hạo chậm rãi cử động, thẳng người dựa vào Duẩn Hạo, khuôn mặt vương nước mắt vẫn chưa từ vẻ hoảng sợ mà khôi phục lại, ngơ ngác nhìn Duẩn Hạo.

“Sợ đến ngốc rồi sao?”

“Xin, xin lỗi.” Kim Tại Trung nức nở nói vài từ không rõ ràng.

“Sao?”

“Con vừa kêu tên của chú.”

“Ngốc.”

Ôm lấy Kim Tại Trung, Trịnh Duẩn Hạo đóng cửa phòng ngủ, không quan tâm tới đồng hồ ồn ở bên ngoài, hai người cùng nhau nằm lên giường.

Kim Tại Trung không có tiếng tim đập tăng nhanh đầy mạnh mẽ cùng hô hấp không quá ổn định như Duẩn Hạo, nó chỉ gắt gao dùng cánh tay ôm lấy Trịnh Duẩn Hạo, cũng gắt gao dùng ngón tay nắm lấy áo hắn.

Hai người duy trì tư thế ôm nhau chặt chẽ không động, thẳng đến khi bị một hồi chuông điện thoại đánh vỡ.

“A lô.” Vốn tưởng là điện thoại khẩn từ bệnh viện gọi đến, không nghĩ rằng là Thẩm Xương Mân.

“Đưa tiền chưa?”

“A!” Trịnh Duẩn Hạo ngẩn người một cái, nhìn Tại Trung ở trong lòng, thở dài một hơi, “(Nó) đang ngủ.”

“Có chút không đành lòng...”

“Có cách nào ôn nhu một chút không? Nó, rất sợ hãi.”

“Em biết rồi.”

Buông điện thoại di động, Duẩn Hạo một lần nữa ôm chặt lấy Tại Trung. Cậu bé ở trong lòng không có thực thể, cũng không có thân nhiệt. Nhưng lại khiến lồng ngực hắn cảm thấy vô cùng đầy đủ.

3. Chương 3

Khi ánh nắng xuyên thấu qua kẽ hở nơi rèm cửa sổ, chiếu vào người Kim Tại Trung, nó kéo cao chăn, che mình lại, vùi đầu vào trong gối, chính là không muốn thức dậy. Phía trên kia có mùi hương của Trịnh Duẩn Hạo. Là mùi hương mà Kim Tại Trung tham luyến.

“Tại sao không chịu rời đi?”

Kim Tại Trung ngẩn người, nó nghe thấy thanh âm vừa mới xuất hiện đó không phải là của Trịnh Duẩn Hạo. Nó kéo chăn, lộ ra một kẻ hở nhỏ đủ để nhìn hướng bên ngoài, một người đàn ông trẻ tuổi cao gầy đang dùng ánh mắt đầy nghiêm túc mà nhìn nó.

“Hành động hôm qua không tệ, Trịnh Duẩn Hạo rất tin tưởng cậu. Không, phải nói là ngay từ đầu anh ấy đã không bỏ được cậu. Hình dạng cậu như thế nào vậy, hiện thân ra đây cho tôi coi thử xem nào. Tôi đối cậu rất hiếu kỳ.”

“Anh là ai?” Kim Tại Trung trốn ở trong chăn, nó cảm giác được một luồng áp lực cường đại.

“Thiên sư, Thẩm Xương Mân.”

“Nga.” Kim Tại Trung quán chăn ngồi dậy, chỉ lộ ra hai con mắt, “Anh là đến đưa tôi đi đâu thai sao?”

“Vốn dĩ cậu phải đi từ đêm hôm qua rồi.” Xương Mân nhìn chăm chú vào đôi mắt kia mà quan sát. Cũng không phải là đôi mắt xảo quyệt gian trá. Ngược lại đen đến thông suốt, cảm thấy rất thanh khiết.

“Tôi nhất định phải đi sao?”

“Cho tôi lý do cậu không đi đâu thai.” Giống như lời Trịnh Duẩn Hạo nói hôm qua, Xương Mân tin chắc nó không phải ác quỷ, hơn nữa lý do để nó ở lại nơi này hẳn là không phải muốn báo thù.

“Tôi thích Duẩn Hạo.”

Thẩm Xương Mân nhú mày, “Lý do này rất rách nát.”

Kim Tại Trung ủ rũ cúi đầu, “Vậy sao.”

“Nhưng tôi thích (lý do này).”

“Hả?” Kim Tại Trung ngẩng đầu, lại một lần nữa dấy lên kỳ vọng, nhìn về phía Thẩm Xương Mân.

“Chỉ là cho dù có lý do gì, cũng không thể trở thành điều kiện để cậu lưu lại.”

“Hả?” Kim Tại Trung bị lời nói đùa của Thẩm Xương Mân xoay quanh, tâm tình chột cao chột thấp, nhịn không được liền muốn xác nhận mà hỏi, “Không thể để tôi ở lại nơi này sao?”

“Không thể.” Xương Mân câu câu khóe miệng, chứa một tia cười xấu xa.

“Anh! Vậy anh còn hỏi lý do của tôi làm gì!” Cảm giác bị coi là một món đồ chơi khiến Kim Tại Trung tức giận, trợn tròn con mắt.

“Hiếu kỳ. Tôi đã nói ngay từ đầu rồi, tôi đối cậu rất hiếu kỳ.”

Kim Tại Trung hung hăng trừng Xương Mân một cái, tức giận quay về nằm lên giường, đưa lưng về phía Xương Mân không thèm nói nữa.

“Bộ phim tình cảm giữa người và quỷ ở xã hội hiện thực này, không hề có thật... Rời đi đi.” Thẩm Xương Mân ngẩng đầu, không giống như đang đối Kim Tại Trung nói, mà giống như đối ánh nắng xuyên thấu qua rèm cửa sổ kia.

Dưới ngọn đèn màu cam, hai thân thể triền miên cùng một chỗ, Trịnh Duẩn Hạo đè lên một cô gái, lột từng mảnh quần áo trên người cô ta ra.

Tiếng thở dốc đục ngầu xen lẫn với mùi hương đầy dâm mỹ. Cô gái giống như hóa thành nước, mặc cho Trịnh Duẩn Hạo chơi đùa.

Lúc tôi làm tình với đàn bà, máu nóng sôi trào, vô cùng hưng phấn. Không, không phải là vì tình dục. Mà vì tôi đang chà đạp thân thể của bọn họ. Tôi thích nhìn vẻ mặt bọn họ khóc lóc, điều này sẽ khiến tôi càng thêm điên cuồng. Tôi trắng trợn cướp đoạt thân thể của bọn họ. Nhìn bọn họ dưới thân tôi mà lắc lư, thét lên đầy dâm dăng. Ở sâu trong đáy lòng tôi liền tuôn ra một loại kích thích của trả thù cùng dục vọng —— giết cô ta!

Tay tôi duỗi đến cổ cô ta, nắm lấy, rồi không ngừng vuốt ve.

Ả đàn bà ngu xuẩn này hiển nhiên không biết ý nghĩ của tôi, cô ta còn chìm đắm giữa khoái cảm mà hạ thân tôi cho cô ta. Cô ta hơi ngửa cái cổ đang nằm trong tay tôi, kêu lên, “A! U-know, nhanh lên!”

Shit, thật là một đáng vẽ vô sỉ.

Trong lòng tôi phỉ nhổ. Siết chặt ngón tay.

“A ——” Ả đàn bà kêu lên một tiếng đầy đau đớn, mở đôi mắt mờ mịt hơi nước mà nhìn tôi. Có chút khó hiểu.

Tôi cười, tôi nghe thấy thanh âm của chuông báo tang, nhưng cũng nhìn thấy hào quang nơi thiên đường. Có nên đưa cô ta đi không nhỉ? Nơi tốt đẹp như vậy. Tôi là đang giải thoát cho cô ta ra khỏi cái thế giới hỗn loạn này, xã hội dơ bẩn này, lòng người ác độc này.

“A a...” Ả đàn bà phát ra tiếng rên đầy khó khăn. Thân thể bắt đầu gãy dựa.

Người đó trước khi chết có phải cũng gãy dựa như vậy không? Có phải cũng có ý nghĩ bất an và buông xuôi, coi thường mạng sống của chính mình không? Không, hẳn là không thể, bởi vì người đó đã tuyệt vọng, người đó là tự sát, sao lại gãy dựa giống như những ả đàn bà vô sỉ này được.

Tôi buông tay ra, tôi không thể để ả đàn bà này đi đến đó được. Bọn họ đều dơ bẩn, sao có thể làm bẩn nơi có người đó.

“Khụ khụ ——” Cô gái vừa hít được không khí lập tức ho hai tiếng, liền vì hạ thân của Trịnh Duẩn Hạo xông vào mà biến thành tiếng thét chói tai, rồi lại chuyển thành tiếng rên rỉ.

Trịnh Duẩn Hạo chôn mặt xuống giữa ngực cô gái, cười lạnh.

Sinh vật trụ lạc dâm đang dơ bẩn. Ngu xuẩn biết bao.

Trước khi sắp lên cao trào, Trịnh Duẩn Hạo rút dương vật ra, một cổ tinh dịch bắn lên bụng của cô gái. Nhìn chất lỏng đặc màu trắng sữa kia, Trịnh Duẩn Hạo hơi ngẩn người. Thế nhưng rất nhanh bị thanh âm nũng nịu của cô gái mà thanh tỉnh lại.

“Vừa nãy anh thiếu chút nữa là giết em rồi đó.” Cô gái hờn dỗi oán trách,

Trịnh Duẩn Hạo mỉm cười dễ dàng, “Chơi không vui sao? Anh lại không thể thực sự giết em, không nỡ mà.”

“Ai biết anh có thể muốn giết em rồi lập tức đi tìm người khác hay không chứ.” Cô gái ngồi dậy, bò lên lưng Duẩn Hạo, ngón tay dài mảnh ở lồng ngực Duẩn Hạo mà vẽ qua vẽ lại.

Trịnh Duẩn Hạo kéo cô gái ra, kề sát thân thể của mình vào, hôn lên trán cô ta một cách đầy đơn giản, “Đương nhiên không thể, bé cưng.”

Nhìn Trịnh Duẩn Hạo đứng dậy mặc quần áo, cô gái lại sắp đến kéo tay hắn, vừa bắt mẫn vừa mỉa mai mà nói, “Vừa nói không thể, mà lại đi vội vã như vậy, có đúng là đi làm thật không đấy.”

“Nếu như thất nghiệp rồi, sao nuôi em được đây?” Trịnh Duẩn Hạo cười đến mê người, cô gái ngơ ngẩn ngẩn mà buông tay ra, nhìn hắn ra khỏi căn phòng của mình.

A, làm việc, một cái có thật buồn chán. Trịnh Duẩn Hạo đưa lưng về phía cô gái, trên khuôn mặt anh tuần lộc ra một nụ cười đầy chế giễu.

Không cần hoài nghi, cô gái này đã biến mất khỏi thế giới của hắn. Lấy điện thoại ra, xóa số của cô gái vừa này đi, lại lục lọi lung tung trong danh bạ điện thoại. Mục tiêu kế tiếp là...

Shit.

Trịnh Duẩn Hạo dùng sức đóng điện thoại, lại từ trong túi áo khác lấy ra điện thoại dùng cho công việc, đem âm tĩnh chuyển thành chế độ rung.

Sau khi nhổ mấy ngụm nước miếng vào trong thùng rác, Trịnh Duẩn Hạo châm một điếu thuốc, dựa vào tường, lộ ra sắc mặt đầy nặng nề.

Hắn không có cách nào để áp chế nội tâm. Hắn nhất định phải không ngừng đùa giỡn với đàn bà rồi lại vứt bỏ bọn họ đi. Thế nhưng hắn lại không dám quay đầu nhìn khuôn mặt của những cô gái bị vứt bỏ đó.

Bởi vì hắn sẽ cảm thấy mình và bọn họ là cùng một loại người. Đó đều là lỗi của bọn họ. Không, còn có cả hắn, bởi vì hắn mà bọn họ đã hủy hoại cuộc đời của mình. Không thể quên được! Cả đời cũng không thể quên được!

“Khốn nạn!” Trịnh Duẩn Hạo hét to, dùng nắm đấm hung hăng đập lên vách tường. Bộ dạng điên cuồng này cùng với người bác sĩ tao nhã ngày thường hoàn toàn khác nhau.

Về đến nhà, mang theo một thân đầy mùi rượu. Đường đã hoàn toàn quên rằng mình đang nuôi một ‘sủng vật’. Trịnh Duẩn Hạo nằm ở trên giường, ngay cả quần áo cũng lười cởi.

Mơ mơ màng màng mà ngủ, cảm thấy thân thể lạnh run. Trịnh Duẩn Hạo không muốn mở mắt, cũng không có đưa tay kéo chăn. Cứ như cảm giác ở trong lòng, trước ngực ngày hôm qua vẫn còn lưu lại trên da. Trịnh Duẩn Hạo đưa tay kéo, tiểu quỷ không xem mình như người ngoài kia nhất định đang nằm bên người hắn.

Không có, trống không?

Trịnh Duẩn Hạo mở mắt, Kim Tại Trung quả thực không ở bên người hắn.

Nhú nhú mày, Trịnh Duẩn Hạo ngẩn người một hồi lâu.

Cái con ma tham ăn kia nhất định lại đang tìm đồ ăn trong phòng bếp.

Có ý nghĩ như vậy, Trịnh Duẩn Hạo lại yên tâm kéo chăn qua, đắp lên người.

Chờ một chút, hình như từ lúc mình về nhà đã không nhìn thấy nó rồi!

Bộp một tiếng, Trịnh Duẩn Hạo từ trên giường bật dậy. Kim Tại Trung, đi đâu rồi?

Quên đi, nó đi đâu thì có liên quan gì đến mình. Bản thân lại không có nghĩa vụ phải nuôi nó. Nếu như đã đi đâu thai rồi thì chẳng phải là quá tốt sao.

Duẩn Hạo lần thứ hai nằm xuống, nhưng cảm thấy bản thân bây giờ dị thường thanh tỉnh. Chỉ là không biết nguyên nhân có phải là do còn còn lưu lại trong thân thể của mình hay không, mà ngũ tạng lục phủ đều đau như bị lửa đốt.

“Chết tiệt!” Lần thứ hai bật dậy, Trịnh Duẩn Hạo có chút không cam lòng cùng bất mãn. Kim Tại Trung cậu con mẹ nó chạy đi đâu rồi!

Thuận tay ấn điện thoại nhà kiểm tra voice-mail. Có hai cái.

Bíp — Buổi chiều 2 giờ 26 phút, “Trịnh Duẩn Hạo, cậu không cùng đàn bà chơi đến liệt dương luôn rồi chứ. Phác gia gia của mày đã nhớ mày lắm rồi đó, ra ngoài uống rượu đi, mày mời nhé!”

Bíp — Buổi tối 7 giờ 48 phút, “Anh Duẩn Hạo, em mang Kim Tại Trung đi rồi...”

Thẩm Xương Mân!

Trịnh Duẩn Hạo giống như điên mà chạy ra ngoài...

(1) Voice-mail: là thư từ được gửi dưới hình thức âm thanh hay tiếng nói. Khi bạn gọi điện thoại đến người quen nào đó mà người này không có mặt để nghe điện thoại, bạn có thể để lại lời nhắn của bạn trong máy điện thoại.

4. Chương 4

“Thẩm Xương Mân, mở cửa, mở cửa mau!” Trịnh Duẩn Hạo đập cửa đầy thô bạo, không ngừng hô to. Tâm tình so với năm kia khi nhìn thấy thi thể của người đó còn sợ hãi hơn. Giống như có cái gì bị rút ra từ trong tim vậy.

“A, chú!”

“A ——” Trong nháy mắt, nhìn thấy Kim Tại Trung mở cửa, Trịnh Duẩn Hạo đột nhiên nhẹ lòng, mở miệng ra, nhưng chẳng nói được câu nào.

Kim Tại Trung thì phủ cánh tay lên thắt lưng của Trịnh Duẩn Hạo, lắc lư thân thể mà làm nũng, “Chú, chú chậm quá đi à.”

Thẩm Xương Mân đeo mắt kính viền đen, cầm trong tay một quyển sách rất dày mà bước tới, bộ dạng thoát nhìn rất thông minh lanh lợi, nhưng lại tỏa ra luồng khí của một thư sinh nho nhã.

“Lại đây!” Trịnh Duẩn Hạo kéo cánh tay Kim Tại Trung đang bám trên thắt lưng của mình xuống, lôi người ra đằng sau, tư thế hệt như gà mái bảo vệ gà con.

“Chuyện gì vậy?” Thẩm Xương Mân khó hiểu.

Trịnh Duẩn Hạo cảnh giác nhìn Thẩm Xương Mân, vẫn không nói một lời nào, Thẩm Xương Mân liền bắt đầu cười to, hoàn toàn phá vỡ hình tượng ban nãy, “Anh thật sự có tố chất làm cha đấy.”

Trịnh Duẩn Hạo nhú mày, Kim Tại Trung ở đằng sau dùng tay khê kéo áo của Duẩn Hạo, nó không hiểu đã xảy ra điều gì, thế nhưng nó có thể nhìn ra bộ dạng hùng hực tức giận của Trịnh Duẩn Hạo hiện tại.

Duẩn Hạo không phải có quan hệ rất tốt với Thẩm Xương Mân sao? Tại sao bây giờ lại giống như gặp mặt kẻ thù, mắt long sòng sọc vậy?

“Em chỉ mang tiểu quỷ của anh đến ăn cơm, vẻ mặt của anh có đúng là quá khoa trương rồi không, anh Duẩn Hạo?”

“Ăn?” Trịnh Duẩn Hạo có chút sững sờ.

“Không phải đã để lại lời nhắn trên điện thoại nhà cho anh rồi sao.”

Tại Trung cũng ở đằng sau mà giải thích, “Bọn con chờ chú rất lâu nên đều đói bụng, anh Xương Mân liền đưa con tới nhà anh ấy ăn cơm.”

“Chết tiệt!” Voice-mail nghe được có phân nửa! Trịnh Duẩn Hạo vận khí, cảm thấy có chút mất mặt mà ngoảnh lại vỗ vỗ đầu Kim Tại Trung, “Hồi nhỏ chưa từng học là không được tùy tiện đi cùng người lạ sao!”

Thẩm Xương Mân cúi đầu, có chút không kiềm chế được mà cười, còn mang theo mùi vị cười trên nỗi đau của kẻ khác.

Trịnh Duẩn Hạo trừng một cái, Xương Mân liền kiềm chế lại vẻ mặt. Nhưng vẫn bị mắg, “Không biết số điện thoại của tôi sao? Để lại tin nhắn trên điện thoại nhà làm cái gì!”

“Khụ, tan ca không về nhà, nếu không phải có thêm ca phẫu thuật, thì nhất định đang tùy tiện phát tiết ở nơi nào đó. Anh cảm thấy em nên quấy rầy anh sao?”

Trịnh Duẩn Hạo không có cách nào để tranh cãi, Thẩm Xương Mân hiểu rõ sinh hoạt tác tức của hắn. Cho dù gọi điện thoại di động cũng không nghe, bởi vì thời gian kia hắn luôn luôn để chế độ im lặng.

Hừ một tiếng, Trịnh Duẩn Hạo xoay người rời đi, Kim Tại Trung thì nhu thuận theo bên người Trịnh Duẩn Hạo.

Quay về trong xe, Trịnh Duẩn Hạo ân hận vì trước đây lại đưa chìa khóa nhà cho Thẩm Xương Mân. Bởi vì thể chất thuần âm thường xuyên gặp quỷ của bản thân, cho nên mỗi nửa tháng, Xương Mân đều có thể đến nhà mình dọn sạch thứ không thuần khiết. Để bảo đảm sinh hoạt của hắn không bị quấy rầy.

“Nếu như chú không thích, con sẽ không tùy tiện ra ngoài thêm một lần nào nữa.” Kim Tại Trung vẫn có thể cảm giác được tâm tình không tốt của Trịnh Duẫn Hạo, nhỏ giọng nói ở bên cạnh.

“Sao cậu ta không tiễn cậu đi?”

“Chú rất muốn con đi sao?” Kim Tại Trung hỏi vặn lại, trong xe đen kịt, Trịnh Duẫn Hạo không nhìn thấy vẻ mặt của nó, thế nhưng thanh âm kia, khiến Duẫn Hạo cảm thấy vô cùng xót xa.

Muốn để nó đi sao? Muốn sao? Muốn.

Nó nên đi đâu thai, tìm một gia đình thật tốt. Rồi sẽ được hạnh phúc hơn ở kiếp sau.

Châm một liều thuốc, mở cửa sổ xe ra một chút, có gió thổi vào, ánh lửa giữa màn đêm gió lộng chớp tắt chớp tắt. Trịnh Duẫn Hạo đột nhiên giạt mình một cái, dúi tắt liều thuốc, đóng cửa sổ xe lại.

Thế nhưng, hấn sợ.

Là chuyện nửa đêm ngày đó khiến mình bị ám ảnh, hay, rất sợ rằng Kim Tại Trung sẽ rời đi?

“Tôi không biết.” Trịnh Duẫn Hạo sầm muện trả lời. Cánh tay ôm lấy vai Kim Tại Trung, lại đem nó nhét vào trong lòng.

Cái loại cảm giác đầy đủ này, đã quay lại. Hơn nữa, nhịp đập trong lồng ngực cuối cùng cũng không còn bất an nữa.

Trong bóng tối, Kim Tại Trung đột nhiên cong khóe miệng nở nụ cười, bi thương vừa nãy dường như đã trở thành hư không. Ngữ điệu vừa nhẹ nhõm vừa vui sướng mà hỏi, “Chú biết anh Xương Mân đã nói điều gì cho con không?”

“Gì?”

“Nói rất nhiều chuyện về chú đó.”

Trịnh Duẫn Hạo đột nhiên trở nên khản trương, “Nói cái gì?”

Kim Tại Trung không phát hiện sự thay đổi từ giọng điệu của Trịnh Duẫn Hạo, tự cao hững hờ nói, “Rất nhiều nha, anh ấy nói cho con biết chú thích ăn cái gì, thích hiệu quần áo nào, thích phối hợp màu sắc ra sao...”

Phù, đều là chuyện nhỏ, Trịnh Duẫn Hạo thở dài một hơi. Bàn tay to lớn đè lên đầu Kim Tại Trung rồi vò vò, “Tiểu quý!”

Trịnh Duẫn Hạo không đi hỏi vì sao Thẩm Xương Mân không tiễn đưa Kim Tại Trung, hoặc phải tiễn đưa nó đi làm sao, và vào lúc nào.

Hấn cảm thấy bản thân không có dũng khí, cũng không muốn đi hỏi. Hấn cảm thấy Thẩm Xương Mân sẽ chủ động liên hệ với mình. Nhưng nếu không liên hệ thì đối với Trịnh Duẫn Hạo mà nói, chính là một tin tốt lành.

Ở trong phòng, Kim JaeJoong mặc chiếc áo sơ mi rộng lớn của Trịnh Duẫn Hạo vào rồi lắc lự, bước tới trước gương, xoay tới xoay lui cũng chẳng soi ra bộ dạng của mình, “Đáng ghét, thế này cũng chẳng biết trông có đẹp mắt hay không nữa.”

Xuôi theo mái tóc của bản thân, mỗi ngày đều bị bàn tay to lớn của Trịnh Duẫn Hạo vò tới vò lui. Phía trên đều có mùi hương của hấn.

Kéo xuống vài cọng tóc đã hơi dài ra rồi nhăn mũi ngửi ngửi, Kim Tại Trung nở nụ cười đầy mỹ lệ mà dịu dàng. Rất thích cuộc sống hiện tại.

“Tiểu quý. Mở cửa ra!” Thanh âm của Trịnh Duẫn Hạo ở ngoài cửa vang lên. Kim Tại Trung khẽ lướt đến bên cạnh cửa, động tác mở cửa và nhào tới ôm hoàn thành trong cùng một lúc.

“Chú!”

“Buông ra mau, tôi mua bánh ngọt, cậu muốn ăn bọn nó đến hỏng luôn sao?”

Chẳng ngờ rằng biệt danh thân mật mà mình đặt lại khiến cho cách gọi tùy tiện này ngoài ý muốn trở thành tên gọi yêu. Trịnh Duẫn Hạo cười khỏ, nhưng lại lộ ra vẻ mặt thỏa mãn vui sướng.

“Bánh ngọt, bánh ngọt! Chú là tốt nhất.”

Cuộc sống như vậy, rất muốn, mãi luôn tiếp tục.

Tầng mười khu hút thuốc của bệnh viện, Trịnh Duẫn Hạo ngậm một điếu thuốc chưa châm lên, vô cùng buồn chán mà dựa vào tường. Sờ sờ túi áo, phát hiện không có mang theo bật lửa ra ngoài.

“Aish. Thật xui xẻo.” Trịnh Duẫn Hạo đối với bệnh hay quên của mình mà chán nản buồn mĩ mắt, loạn xạ gãi gãi đầu, làm ra bộ dạng chẳng sao cả rồi kéo nhẹ khóe miệng.

Hừ. Đầu của tiểu quỷ sờ còn đã hơn.

Ném điếu thuốc vào trong gạt tàn, hai tay đút vào trong túi quần, Trịnh Duẫn Hạo biếng nhác chuẩn bị quay về phòng làm việc, nhưng giữa lúc vô ý lại nhìn thấy ba mẹ của Tại Trung đang cãi lộn với y tá ở dưới lầu.

“Thật cổ chấp a!”

Nhìn xuyên qua cửa sổ sát đất của tầng mười đang có xiếc khỉ ở phía dưới, tuy rằng không nghe được, thế nhưng động tác kia vẫn khoa trương đến buồn cười.

“Haiz, diễn dở thật.” Trịnh Duẫn Hạo thở dài, xoay người rời đi, “Mặc dù rất gắng sức, thế nhưng trông rất giả tạo. Thật không chuyên nghiệp.”

Hướng chủ nhiệm xin nghỉ nửa ngày. Nói là thân thể không được khỏe. Trịnh Duẫn Hạo đi bộ ra khỏi bệnh viện, đi ngang qua cặp vợ chồng đang khóc lóc ôm sòm kia thì lập tức cúi đầu bước qua. Không phải sợ bị phát hiện. Mà là bởi vì thực sự không kiềm chế được vẻ mặt.

Kim tiểu quỷ, thật may mắn khi cậu đã chết!

Thời gian còn sớm, Trịnh Duẫn Hạo ngẩng lên, mặt trời còn treo trên đỉnh đầu, vẫn chưa ngã về phía Tây.

Ha, đi tập luyện miệng thôi.

Quán bar của Phác Hữu Thiên vẫn chưa mở cửa, Trịnh Duẫn Hạo quen thuộc bước vào từ cửa bên. Sau đó động tác không quá ưu nhã nhưng rất đẹp mà ngồi vào trước quầy bar, “Này, Trịnh gia gia của mày tới rồi.”

Phác Hữu Thiên giương mí mắt nhìn Trịnh Duẫn Hạo ở trước mặt, ngậm điếu thuốc nói, “Không gọi điện thoại, mày sẽ không biết tới gặp Phác gia gia của mày.”

“Hôm nay tinh thần của hai vị đại gia này cũng thật tốt a!” Một câu nói của bartender Kim Tuấn Tú, khiến Trịnh Duẫn Hạo cùng Phác Hữu Thiên đang tranh cãi lập tức đồng thời quay đầu hét to với cậu, “Đại gia cái gì!”

“Hừ.” Hai người lên tiếng đầy ăn ý, quay đầu nhìn mắt đối phương rồi lại đem đầu chuyển đến hướng khác. Chỉ có Kim Tuấn Tú ở bên cạnh khúc khích cười.

“Này.” Trịnh Duẫn Hạo quay đầu về trước tiên, nhìn về phía Phác Hữu Thiên cùng tửu rợ đằng sau hắn ta, “Chú ý thái độ phục vụ đi.”

“Bây giờ vẫn chưa đến thời gian khai trương.” Phác Hữu Thiên xoay người rót một ly Johnnie Walker cho Trịnh Duẫn Hạo, lúc Duẫn Hạo muốn tiếp nhận, lại kéo ly rượu trở về, “Kính doanh nhỏ, nói chung là không cho trả sau.”

Shit. Trịnh Duẫn Hạo hừ một tiếng, từ trong bóp da lấy ra vài tờ tiền giấy rồi ném lên quầy bar.

Phác Hữu Thiên cười đầy ái muội, nhận lấy tiền, “Cảm ơn đã chiếu cố.”

“Cút, tao vẫn chưa muốn đi đâu.” Tiếp nhận ly rượu, uống một ngụm.

“Này.” Sau chốc lát trầm mặc, Phác Hữu Thiên vừa lau ly rượu trong tay vừa nói, “Chọc phải ôn thần rồi sao? Sắc mặt không được tốt cho lắm.”

“Bởi vì nhìn thấy mày.”

“Nói nghiêm túc đi.”

Trịnh Duẩn Hạo buồn bực uống một ngụm rượu rồi mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Phác Hữu Thiên, kéo ra một nụ cười, thoát nhìn vừa quái dị vừa bi thương, “Tao, chưa từng vui vẻ như vậy.”

“Thoạt nhìn thật sự không giống. Mày không điên chứ. Ở bệnh viện ma kia bị ngu đến tinh thần phân liệt rồi à.”

“Không tin sao?” Trịnh Duẩn Hạo nhìn chăm chăm vào Phác Hữu Thiên, trong ánh mắt có một thứ khiến Phác Hữu Thiên sững sốt, nhưng vẫn chưa kịp thấy rõ, nó đã lóe lên rồi biến mất ngay tại đáy mắt của Trịnh Duẩn Hạo. Sau đó cười như không cười mà nói với Phác Hữu Thiên, “Tao cũng không tin.”

“Duẩn Hạo, ổn định lại đi.”

Giọng nói đầy chân thành của Phác Hữu Thiên có chút khiến Trịnh Duẩn Hạo muốn khóc, thế nhưng hắn lại cười to mà nói, “Mẹ nó, thằng cha như mày ăn chơi đàng điếm hưởng thụ đời người, tao dựa vào cái gì mà phải tìm một ả đàn bà rồi lãng phí thanh xuân?”

“Bởi vì mày có người muốn làm cho bản thân ổn định lại.” Tuy rằng không thấy rõ, nhưng Phác Hữu Thiên có thể cảm giác được, trong ánh mắt kia là thứ khiến Trịnh Duẩn Hạo muốn bắt lấy, muốn thay đổi, muốn đuổi theo, muốn nắm giữ.

A, thực sự là một câu song song không tẻ, Phác Hữu Thiên đột nhiên cười nói, “Trông như thế nào, dẹt hay tròn. Đưa đến cho anh trai nhìn một cái nào. Rồi không cần phải mua vé vào cửa nữa đâu.”

“Cút đi. Đồ cọng hành.”

“Được được được, mày là cây thông trên núi cao, còn tao là cọng hành khô nhỏ trên bàn bếp...”

“Mày không nhìn thấy nó.”

Trịnh Duẩn Hạo đột nhiên cắt ngang lời Phác Hữu Thiên, khiến hắn ta ngẩn người, “Hả? Cái gì?”

“Hả?” Trịnh Duẩn Hạo ngơ ngác, lắc lắc đầu rồi đứng dậy, “Không có gì. Về đây.”

“Này...” Phác Hữu Thiên vừa muốn gọi Trịnh Duẩn Hạo lại, thấy hắn đưa lưng về phía mình, giơ tay phải vẫy vẫy trên không trung, vì vậy lại đem lời nói nuốt trở về.

Nhiều chuyện như vậy để làm gì chứ. Muốn nhìn bà tám, trong quán bar của mình mỗi ngày nhìn cũng chưa hết.

‘Chuyện tám’ của Trịnh Duẩn Hạo chắc chắn sẽ không buồn cười đâu... Phác Hữu Thiên thở dài.

— Bởi vì mày có người muốn làm cho bản thân ổn định lại.

— Mày không nhìn thấy nó.

Không phải cố ý nghĩ đến nó...

Trịnh Duẩn Hạo đột nhiên cảm thấy mệt mỏi cùng khó hiểu. Lê bước chân đi ra khỏi quán bar. Ngẩng đầu nhìn vầng thái dương vẫn còn treo lơ lửng trên bầu trời.

Thật chói mắt.

Đưa tay muốn bắt lấy ánh nắng, tia sáng lại xuyên qua kẽ tay, chiếu lên khuôn mặt.

Thu tay về, cúi đầu, Trịnh Duẩn Hạo nhìn thấy bóng đen nghiêng nghiêng đi theo bên người mình.

Bị tia sáng che khuất hai mắt, nên chung quy đã quên mất rằng nó kỳ thực mới là thứ sinh ra bóng tối.

Thế nhưng, vẫn muốn được chiếu sáng, muốn khiến cho khối mực nát ẩm ướt nhiều năm kia đập lên, rồi để nhận được sự ấm áp khôn cùng.

“Đã nói rất nhiều lần rồi, không được ăn vặt ở trên giường!” Trịnh Duẩn Hạo vừa mới bước vào phòng ngủ, liền đứng ở bên cửa mà mắng.

“Ừm.” Kim Tại Trung đáng thương kêu lên, trong miệng nhét đầy đồ ăn. Bất quá vẫn nghe lời mà đem bịch bịch snack xuống giường.

“Tắt đèn đi ngủ.” Trịnh Duẫn Hạo đung vào công tắc, trong nháy mắt đột nhiên ngừng lại, ngẩng đầu nhìn đèn treo tường ở giữa phòng ngủ.

Nếu như trong lòng có một công tắc thì tốt rồi. Không cần phải nghĩ mà lập tức đóng hết toàn bộ, phong tỏa trong bóng đêm, cái gì cũng không nhìn thấy. Quên hết tất cả bọn họ.

Đưa tay đến trước ngực, giống như buổi chiều muốn bắt lấy ánh nắng, Trịnh Duẫn Hạo cúi đầu nhìn ánh đèn xuyên qua kẽ tay rồi chiếu trên mặt đất, lưu lại cái bóng của ngón tay.

“A...”

Ngón tay đột nhiên bị nắm lấy, Trịnh Duẫn Hạo hơi ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Kim Tại Trung.

“Chú làm cái gì mà ngăn người ra vậy?”

Lần thứ hai nhìn về phía mười ngón tay đan xen cùng một chỗ, trong lòng Trịnh Duẫn Hạo run lên, như vậy có đúng là có thể bắt được rồi không...

“Không có gì, tiểu quỷ, ngủ thôi.” Tắt đèn, nắm lấy tay Kim Tại Trung rồi lên giường. Nhìn Kim Tại Trung ở bên người rất nhanh chìm sâu vào giấc mộng, Trịnh Duẫn Hạo khẽ mỉm cười.

Tiểu quỷ, ngày hôm nay có người hỏi tôi thích ai, tôi đột nhiên nhớ đến cậu.

(1) Tác tức: Làm việc và nghỉ ngơi.

(2) Đại gia: Ông lớn, cụ lớn (chỉ những người có tính kiêu ngạo, không thích lao động).

5. Chương 5

Một chiếc bút chì đang được dựng thẳng, “Bụp” một tiếng, một tờ giấy bị vo viên bay qua bên cạnh nó.

“Bụp”, lại là một tờ giấy bị vo viên nữa, chỉ là lệch hơn một chút so với cái kia.

“Bụp”, tờ giấy bị vo viên thứ ba theo đường vòng cung mà rơi xuống đất đầy duyên dáng, thế nhưng khoảng cách chạm vào chiếc bút chì càng lúc càng dài.

“Chết tiệt!” Trịnh Duẫn Hạo đập bàn đứng dậy chửi một câu. Trong tay ra sức xé đồng giấy đi rồi vò nát nó. “Hừ, trò gì mà chán chết.”

“Chú, chú ngốc quá đi à!” Kim Tại Trung trông có chút hả hê mà vừa vỗ tay vừa kêu lên đầy vui vẻ ở bên cạnh.

“Vớ vẩn!” Trịnh Duẫn Hạo ầm ực quát, “Hồi nhỏ tôi là quán quân chơi ná cao su và bắn bi đấy nhé!”

“Chú mới vớ vẩn đó!” Kim Tại Trung hướng hấn làm mặt quỷ, hất hất mí mắt, lè lưỡi nói, “Chú một lần cũng không bắn trúng!”

“Lắm mồm!” Trịnh Duẫn Hạo trừng Kim Tại Trung, bĩu môi nghiêng răng, “Tôi chỉ là không quen tay mà thôi!”

“Con mới không tin chú á! Chú là đồ ngốc!” Kim Tại Trung cố tình khích Trịnh Duẫn Hạo, dựa vào thân thể nhẹ bẫng mà ở trong phòng nhảy lên nhảy xuống, Trịnh Duẫn Hạo hoàn toàn không có cách nào bắt được, đành phải trợn mắt lên, vô cùng lo lắng nhưng chẳng thể làm gì được.

“Tiểu quý! Cậu hãy chờ đấy!” Nhớ tới ‘sự sỉ nhục’ tối hôm qua, Trịnh Duẩn Hạo một lần nữa đẩy lên ý chí chiến đấu, ngồi lên trên ghế rồi lại bắt đầu luyện nhắm để làm đổ cây bút chì.

“A!”

Một tiếng kêu đầy kinh sợ của cô gái, khiến Duẩn Hạo ngẩn người mà ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô gái trẻ tuổi đang đứng ở cửa, dùng tay che lấy đầu.

“Ha ha.” Trịnh Duẩn Hạo khó xử cười gượng hai tiếng, đem tờ giấy trong tay ném vào trong thùng rác ở bên cạnh.

“Duẩn Hạo, anh đang làm cái gì vậy?” Cô gái xoa xoa cái trán của mình rồi bước vào, đóng cửa lại thêm một lần nữa.

“Hoạt động ngón tay, luyện tập nhãn lực.” Trịnh Duẩn Hạo mở mắt, nói dối không biết ngượng là gì, “Đây là một trò chơi nhỏ của bác sĩ ngoại khoa kỹ thuật thuần thực.”

Cô gái cười ha ha đầy đáng yêu, “Thật chịu khó nha.”

“Đúng đó, tôi tìm anh có việc gì không?” Dời trọng tâm câu chuyện đi, Trịnh Duẩn Hạo đứng dậy rót nước cho cô gái, “Chỉ có nước trà, không ngại chứ.”

“Được rồi.” Cô gái cười đáp, “Không có việc gì thì không thể tới xem anh sao?”

A, câu trả lời thật rách nát tầm thường làm sao. Trên mặt Trịnh Duẩn Hạo không mang nhận xét trong lòng ra, cười vừa ôn nhu vừa ái muội, đưa nước trà tới trước mặt cô gái, “Là viện trưởng phái em tới giám sát anh à.”

“Ha ha.” Cô gái khẽ cười, “Nếu như ba biết luyện tập kỹ thuật giải phẫu đầy chịu khó như thế, nhất định sẽ biểu dương anh ở hội nghị của bệnh viện vào tháng sau đó.”

“Ha ha.” Duẩn Hạo cười theo hai tiếng, ngồi bên cạnh cô gái, hai ngón tay khẽ nhéo lên mặt cô, “Cái miệng nhỏ nhắn này thật đúng là không buông tha người a.”

“Em mới chiếm được tiện nghi của anh được có mấy lần thôi.” Cô gái làm nũng, cũng đưa tay nhéo nhéo mặt Duẩn Hạo.

Vỗ vỗ bàn tay đang nhéo khuôn mặt mình của cô gái, Trịnh Duẩn Hạo lên tiếng, “Bây giờ không phải đang cho em chiếm sao.”

“Thế mới nói anh mới là miệng không buông tha cho người mà, đúng rồi, ba bảo anh về nhà ăn cơm đó.” Cô gái cuối cùng cũng đem trọng tâm câu chuyện đi vào quỹ đạo, thân thể cũng dựa vào trong lòng Trịnh Duẩn Hạo. Toàn bộ bệnh viện đều biết thiên kim tiểu thư Lâm Hiểu Hi – con của viện trưởng cùng bác sĩ Trịnh Duẩn Hạo – một người tuổi trẻ đầy hứa hẹn là người yêu của nhau, huống chi còn đóng cửa, đương nhiên là thoải mái thân mật.

“Được.”

“Không được!”

Câu vừa nói ra của Lâm Hiểu Hi khiến Trịnh Duẩn Hạo ngơ ngác. Bất quá lập tức lại khôi phục khuôn mặt tươi cười, ngón trở điểm điểm lên đôi môi đang bĩu ra của cô rồi hỏi, “Hiểu Hi nói không được, thì không được, vậy chúng ta làm sao mới được đây?”

“Đến nhà anh đi!” Lâm Hiểu Hi từ trong lòng Duẩn Hạo mà bật dậy, vô cùng hưng phấn, “Anh tới nhà em đã rất nhiều lần rồi, nhưng em chưa từng tới nhà anh.”

“Ừ nhỉ, ha ha.” Trịnh Duẩn Hạo cố gắng nặn ra một nụ cười, “Viện trưởng đồng ý rồi sao?”

“Ba đâu quan tâm chứ, mỗi ngày đều chê em phiền, hận không thể lập tức gả em ra ngoài.” Ôm lấy cánh tay của Trịnh Duẩn Hạo mà làm nũng, chỉ tiếc rằng bộ dạng câu dẫn đầy ủy khuất này không khơi dậy lên nổi một chút dục vọng nào của Duẩn Hạo.

“Bướng bỉnh quá, em là bảo bối của viện trưởng, anh cũng sợ lấy không nổi đây này.” Trịnh Duẩn Hạo suy nghĩ một chút rồi nói thêm, “Hay là đi đến nhà em ăn cơm trước đi, lâu rồi anh không gặp viện trưởng và dì.”

“Không được, mỗi ngày anh ở bệnh viện đều có thể nhìn thấy ba mà. Đến nhà anh đi, hay là nhà anh có cái gì không thể cho em nhìn à.” Lâm Tiểu Hi chớp chớp đôi mắt to mà làm nũng, mặc dù thực sự trông rất giống một con búp bê, thế nhưng tâm tư hiện tại của Trịnh Duẩn Hạo hoàn toàn không ở trên người cô.

Cút đi! Ả đàn bà dơ bẩn, cút xuống người tôi mau.

Dây thần kinh nào đó của tôi bị ả đàn bà trước mắt kích động, tôi lại nhớ đến buổi chiều kia, còn có, còn có buổi tối khiến tôi thống khổ nhất kia nữa...

Đàn bà, động vật vừa vô sỉ vừa mị hoặc, yêu quái, đều là yêu quái!

Không không, người đó không phải, người đó ôn nhu, người đó vẫn rất ôn nhu! Thế nhưng đều bị các người phá hủy rồi!

“Duẩn Hạo, Duẩn Hạo!” Lâm Hiểu Hi lắc lắc cánh tay của Duẩn Hạo, Trịnh Duẩn Hạo quay đầu nhìn về phía Lâm Hiểu Hi, ánh mắt còn có chút mờ mịt, “Anh phát ngốc cái gì vậy!”

“À.” Cuối cùng cũng từ giữa sự mơ màng mà thanh tỉnh lại, Trịnh Duẩn Hạo cười cười, “Không có gì.”

“Vậy tối nay em lại tới tìm anh, rồi cùng nhau tới nhà anh nhé.” Không chờ Duẩn Hạo phản đối, Lâm Hiểu Hi giống như con bướm bướm vỗ cánh rời khỏi đóa hoa, thoát ra khỏi lồng ngực của Duẩn Hạo. Trước khi đi ra khỏi cửa còn mang theo nụ cười xấu xa mà nhu mì nói, “Tiếp tục luyện tập kỹ xảo của anh đi, em không quấy rầy anh nữa đâu.”

“Mẹ ơi, đến khu vui chơi rồi thì chơi cái gì cũng được ạ?”

“Đương nhiên rồi, chỉ cần Duẩn Hạo thích thì cái gì cũng được cả.”

“Oa oa, vòng quay ngựa gỗ nè, vòng đu quay nè, còn có cả tách cà phê nữa. Mẹ, con muốn chơi hết. Đúng rồi, mẹ ơi, tại sao ba không đi cùng chúng ta vậy?”

“Ba nói có công việc phải làm gấp, chúng ta không nên quấy rầy ba.”

“Là ba không nên quấy rầy con và mẹ đi khu vui chơi mới đúng chứ!”

“Ha ha... Ôi, Duẩn Hạo, mẹ quên đem ví theo rồi, thật ngốc quá. Chúng ta quay về lấy thôi.”

“Vâng ạ, nhanh lên một chút nha mẹ...”

“A ——”

“A!” Theo tiếng kêu đầy kinh sợ của người phụ nữ trong hồi ức, Trịnh Duẩn Hạo cũng thấp giọng gầm lên. Hai tay ôm đầu, khuôn mặt ngập tràn đau đớn.

“Hô hô ——” Giống như từ giữa cơn ác mộng mà giật mình tỉnh giấc, Trịnh Duẩn Hạo thở dốc đầy dồn dập.

Đều là quá khứ, đều là quá khứ cả rồi! Lần nào tôi cũng tự nói với bản thân. Tất cả đã là quá khứ.

Bây giờ tôi cần một cuộc sống bình thường. Quên sạch hết đi, đó chỉ là một cơn ác mộng mà thôi. Tôi cần một gia đình hoàn chỉnh, tôi sẽ chịu trách nhiệm, tôi sẽ không để sự bi kịch như vậy diễn ra thêm một lần nào nữa. Tôi sẽ đối xử tử tế với vợ của tôi. Vợ của tôi là một người ôn nhu, phải giống như người đó.

Trịnh Duẩn Hạo dùng tay trái liềm mạng đè lên tay phải của mình, không muốn khiến nó run lợi hại hơn, một lần rồi lại một lần, không ngừng ‘làm phép’ cho bản thân. Hắn cố gắng thoát khỏi cơn ác mộng mà quỷ, quên đi ký ức đầy kinh khủng của thời thơ ấu.

Trịnh Duẩn Hạo cuối cùng cũng thuyết phục bản thân có thể mang Lâm Hiểu Hi về nhà, lý do chính là vì hắn cần một cuộc sống bình thường, hắn muốn thoát khỏi bóng ma của quá khứ. Có lẽ cưới vợ kết hôn là một phương pháp tốt.

Thế nhưng khi hắn mang Lâm Hiểu Hi đến nhà, trước khi mở cửa ra, tay hắn đột nhiên bắt đầu run rẩy.

Hắn cuối cùng cũng hiểu, tại sao hắn lại sợ mang phụ nữ về nhà như thế.

Hắn sợ, sợ Kim Tại Trung lại giống như người phụ nữ hắn yêu nhất năm đó kia mà rời khỏi hắn. Bởi vì hắn có một loại ảo tưởng, bản thân hiện tại giống như gã đàn ông đã phản bội lời thề, phản bội tình cảm vào năm ấy.

“Chú, sao không bảo con mở... (cửa)” Kim Tại Trung lúc nhìn thấy cô gái đằng sau Trịnh Duẩn Hạo thì ngậm miệng lại ngay lập tức. Vừa kinh ngạc vừa bất lực mà nhìn về phía Trịnh Duẩn Hạo.

Trịnh Duẩn Hạo khó xử cười cười, bị thương cùng sợ hãi kiềm nén dưới đáy lòng ngày càng rõ rệt.

“Vào đi Hiểu Hi, trong nhà có chút lộn xộn.”

Lâm Hiểu Hi theo đằng sau Duẩn Hạo mà vào cửa, đương nhiên không nhìn thấy ánh mắt đầy phẫn hận vừa ủ khuất của Kim Tại Trung, “Đàn ông các anh cũng không biết tự chăm sóc bản thân, cho nên mới cần phụ nữ bọn em tới hoàn chỉnh các anh đó.”

“Vớ vẩn, tôi sẽ dọn dẹp cho mà xem!” Kim Tại Trung ngồi xổm trên mặt đất, nhặt lên bịch bánh snack mà nó quăng đi. Lại chạy vào trong phòng gấp chăn lại.

Trịnh Duẩn Hạo buồn cười nhìn vẻ con nít của Kim Tại Trung, lại cảm thấy trong lòng cay đắng, bảo Lâm Hiểu Hi ngồi vào trong phòng khách đợi, hắn muốn cùng Tại Trung nói chuyện trước.

“Tại Trung.” Duẩn Hạo đề thấp thanh âm, dù sao Lâm Hiểu Hi không biết trong căn phòng này còn có một ‘người’ khác.

Khẽ hừ một tiếng, Kim Tại Trung giận dỗi hất đầu phớt lờ Trịnh Duẩn Hạo.

“Cô ấy...” Trịnh Duẩn Hạo không biết phải giải thích như thế nào, vừa do dự vừa lúng túng nhìn Tại Trung.

“Duẩn Hạo, anh đang làm gì thế?” Lâm Hiểu Hi không thể kiên nhẫn mà ngồi chờ trong phòng khách, không biết Duẩn Hạo không bắt chuyện với mình mà ném cô vào trong phòng khách để làm cái gì.

“Hả? Sao...” lại vào được.

“Đang dọn dẹp giường đệm à, sợ em nhìn thấy anh không gấp chăn, cảm thấy mất thể diện sao.” Lâm Hiểu Hi khúc khích cười. Xem ra cô tới đúng lúc tay Duẩn Hạo đang nắm lấy chăn, nhưng thật ra là Trịnh Duẩn Hạo đang kéo lấy bàn tay nắm chăn của Tại Trung. Lâm Hiểu Hi dùng giọng nói đầy ái muội mà trêu ghẹo, “Để đó em làm cho, đàn ông vốn lười thuộm mà.”

“Hừ.” Kim Tại Trung hất tay Trịnh Duẩn Hạo ra rồi chạy ra ngoài phòng ngủ, khóa cửa buồng vệ sinh lại rồi một mình ngồi ở bên trong mà buồn bã khóc.

Thật mất mặt, Kim Tại Trung.

Qua quyết dùng tay áo lau lau mắt. Nó căn bản không có biện pháp kiềm chế được dòng lệ.

“Ngại quá, muốn vào phòng vệ sinh.” Trịnh Duẩn Hạo cảm thấy nhức đầu.

Chết tiệt, còn khóa cửa nữa chứ.

“Duẩn Hạo, không phải anh muốn vào phòng vệ sinh sao, đứng ở đây làm gì vậy?” Lâm Hiểu Hi sắp xếp chăn mền thật tốt rồi bước ra khỏi phòng ngủ, nhìn thấy Duẩn Hạo đang trợn mắt với cánh cửa phòng vệ sinh.

“Lại hỏng rồi. Cánh cửa này luôn luôn hỏng, cần phải sửa thôi. Giáo huấn nó tốt tốt một chút. Thật đúng là phiền phức mà.” Trịnh Duẩn Hạo nghiêng răng nghiêng lợi mà cười, “Rầm” một tiếng, thực sự đập hỏng luôn cánh cửa, “Ha ha, mở rồi.”

Kim Tại Trung ở bên trong cùng Lâm Hiểu Hi ở bên ngoài đều bị một tiếng động này của Duẩn Hạo làm cho sợ đến ngây người. Cả nín nhìn chăm chăm vào Trịnh Duẩn Hạo.

“Hiểu Hi, em ngồi trước đi, anh sẽ xong liền.” Trịnh Duẩn Hạo lại hung hăng đóng thật mạnh cánh cửa đã hỏng vào.

“Được rồi, đừng khóc nữa. Cô ấy là con gái của viện trưởng bọn tôi.” Trịnh Duẩn Hạo ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào Kim Tại Trung. Ngừng lại một chút, rồi thở dài mà nói, “Cô ấy thực sự là bạn gái của tôi. Thế nhưng, sau này sẽ không phải nữa.”

“Tại sao?”

“Có một tiểu quỷ khóc làm tâm tôi phiền muộn.” Bàn tay to lớn lại đè lên đầu Kim Tại Trung mà vò vò.

“Không phải nói đau lòng thì tốt hơn sao.” Kim Tại Trung ngẩng khuôn mặt tươi cười lên mà nói. Miệng ngoác đến tận mang tai, nhưng cười trông vô cùng đẹp mắt.

“Đừng tía tót câu chữ nữa. Tôi cũng không phải là nhà văn.”

“Vậy chú là gì?”

“Nam nhân của cậu.”

“Ha ha ——” Kim Tại Trung nhào vào lòng Duẩn Hạo, cười to.

“Tiểu quỷ.”

(1) Tía tót câu chữ: Thường dùng để châm biếm thói chỉ bám vào câu chữ mà không lĩnh hội thực chất tinh thần.

6. Chương 6

Lâm Hiểu Hi cảm thấy vô cùng mừng rỡ với ánh mắt đầy thâm tình của Duẩn Hạo. Bởi vì ánh mắt Trịnh Duẩn Hạo nhìn cô vẫn luôn ôn nhu như thế.

“Duẩn Hạo... Anh chỉ muốn nhìn như vậy với một mình em thôi đúng không?” Bầu không khí như thế này rất tốt, chỉ là sẽ khiến cô cảm thấy ngượng ngùng. Phải nói chút gì chứ. Ví dụ như có nên mời anh ấy ở lại hay không chẳng hạn?

“À. Ừm. Đúng vậy.” Trịnh Duẩn Hạo giật mình một cái, bởi vì hắn vẫn đang nghe Kim Tại Trung lải nhải cần nhân ở giữa bọn họ.

“Em rất muốn sáng sớm mỗi ngày tỉnh dậy, anh đều có thể nhìn em như thế.” Lâm Hiểu Hi nói bằng giọng điệu đầy mềm mại, thân thể hơi dựa vào bên người Trịnh Duẩn Hạo, ám chỉ rằng cô cần sự sủng ái của Duẩn Hạo.

“Bà thím già, bà đang đè vào tôi đó.” Kim Tại Trung nhếch mép từ trên sofa nhảy lên. Vặn vẹo cái móng rồi ngồi trên đùi Trịnh Duẩn Hạo.

“Trừ khi bà bị bệnh nặng phải nằm ngày ngày ở bệnh viện, bằng không chỉ có tôi mới có thể nhìn thấy chú ấy khi thức dậy vào sáng sớm mà thôi.” Kim Tại Trung hướng Lâm Hiểu Hi lè lưỡi. Bộ dạng khinh thường đầy vẻ trẻ con.

Trịnh Duẩn Hạo cười cười, tiểu quỷ, không phải cậu ngày nào cũng ngủ thẳng đến tận trưa sao?

“Chậc, đã khuya lắm rồi, anh đưa em trở về nhé. Nếu không viện trưởng sẽ lo lắng đấy.”

“Duẩn Hạo...” Lâm Hiểu Hi muốn tìm một lý do ‘cẩn thận’ thích hợp nhưng không biết phải mở miệng làm sao, liền thấy Trịnh Duẩn Hạo đưa áo khoác cho mình, cầm lấy chìa khóa xe. Bộ dạng hoàn toàn không muốn cho cô một cơ hội để nói chuyện.

“Hừ.” Lâm Hiểu Hi hừ một tiếng, giận dữ đứng dậy, hất đầu đi về phía cửa. Cô cho rằng Trịnh Duẩn Hạo sẽ tới kéo cô lại.

Nhưng tiếc rằng, không có.

Đứng ở cửa, mang theo hi vọng cùng ám chỉ mà ngừng lại một chút, không vội vã mở cửa ra. Cô muốn được mời ở lại. Chỉ tiếc rằng Duẩn Hạo không phải không hiểu, vẫn ôn nhu như trước nhưng không có chút cảm tình nào mà lên tiếng nói rằng, “Anh đưa em về, trời tối rồi.”

“Không cần.” Lâm Hiểu Hi ra khỏi cửa nhà Trịnh Duẩn Hạo, lập tức cảm thấy trời rét đất đông. Cô có thể cảm nhận được sự lạnh nhạt từ Trịnh Duẩn Hạo. Mà cái nhìn chăm chú khiến mình ngượng ngùng ban nãy, tỉ mỉ ngấm lại, dường như là xuyên qua mình mà nhìn về phía người khác. Vì cái gì? Rốt cuộc là sao?

“Không đuổi theo sao? Rất không đàn ông nha.” Kim Tại Trung chống cằm nằm trên ghế sofa. Bộ dạng cười mà như không cười giống như một đứa trẻ hư hỏng.

Trịnh Duẩn Hạo mỉm cười, ôn nhu nhưng cũng mang theo một chút ý xấu. Hơi cúi người khom lưng, tay trái để đằng sau, tay phải duỗi về phía Kim Tại Trung, “Vị tiểu tiên sinh này, không biết tôi có thể vinh hạnh mời ngài cùng tôi ngủ chung không nhỉ?”

Kim Tại Trung khúc khích cười, híp mắt lại, “Thật đáng tiếc a, tối hôm nay đã có một người thông báo với tôi ở trong nhà vệ sinh rồi. Anh đẹp trai đã chậm một bước rồi nha.”

Trịnh Duẩn Hạo đứng thẳng người dậy, buông mí mắt. Bản thân thật đúng là đã chọn một nơi thông báo ‘không tệ’.

Duỗi duỗi thắt lưng, vò vò mái tóc. Kim Tại Trung rất tri tâm mà nhảy xuống sofa, cánh tay phủ lên người Duẩn Hạo, để hấn vò vò mái tóc của mình.

“Ngày mai sẽ có phiền phức. Hôm nay nên ngủ một giấc thật tốt đi.” Trịnh Duẩn Hạo giả vờ ra vẻ ưu sầu mà cau mày bĩu môi, nhưng đối với Kim Tại Trung, bộ dạng đó hết như lưu manh với khuôn mặt cười đầy xấu xa.

“Sao lại phiền phức thế?” Bất quá đứa nhỏ ngây thơ, nên câu hỏi cũng vô cùng ngây thơ.

“Người mà tôi đã quảng đi chính là thiên kim tiểu thư của viện trưởng đấy.”

Kim Tại Trung vừa nhón chân vừa hơi hơi ngẩng đầu, dẩu môi nói, “Cho chú một chút dũng khí nè.”

“Tôi thích sự cổ vũ này.” Trịnh Duẩn Hạo vẫn chưa thâm nhập, chỉ nhẹ nhàng đem môi mình áp lên môi của Kim Tại Trung. Thế nhưng trái tim không hề đập.

Không dơ bẩn, không bất khiết, không vô sỉ.

Mà chỉ đơn thuần là vui sướng.

Giống như một đứa nhỏ chờ mong được đi khu vui chơi. Đôi môi của Kim Tại Trung là thiên đường.

Sau khi Trịnh Duẩn Hạo tắm rửa sạch sẽ xong, bước ra nhìn thấy Kim Tại Trung đang nằm sấp trên ghế sofa mà xem TV thì đột nhiên có một loại vui sướng không cách nào nói nên lời, giống như vi khuẩn sinh sôi nảy nở, rất nhanh mà bao quanh hấn.

Tiểu quỷ không cần tắm rửa, không có mùi sữa tắm hay hương xà phòng, trên người càng không có mùi son phấn của phụ nữ, trong sạch giống như bạch thủy không khí. Thế nhưng bản thân lại có thể ngửi thấy được một luồng mê luyến, cảm giác thích đến mức muốn ngừng mà chẳng ngừng được.

“A!” Kim Tại Trung đột nhiên hét to một tiếng, khiến Trịnh Duẩn Hạo thu hồi suy nghĩ.

“Ngày 10 tháng này, vào lúc 7 giờ 50 phút tối, bởi vì người lái xe say rượu đi ngược chiều, dẫn đến chiếc xe bus đường 126 né tránh không kịp mà đâm vào hàng rào bảo vệ của cầu Kim Cương rồi lật xe. khiến cho 9 người chết, 2 người bị thương nặng. Nghi phạm họ Lý gây ra tai nạn giao thông sau 6 ngày lẩn trốn, vào tối 8 giờ 20 phút hôm nay đã bị cảnh sát bắt được. Sau đây xin hãy xem bản tin chi tiết.”

Hình ảnh quay lại hiện trường đêm đó khi Kim Tại Trung bị tai nạn, chiếc xe bus hầu như hoàn toàn biến dạng, giống hệt như một đồng sắt vụn, thủy tinh bị nghiền nát rải rác khắp nơi, đèn đường cùng ánh trăng chiếu xuống, lộ ra vẻ sáng choang đầy quỷ dị. Hầu như trên mỗi cảnh đều nhiễm máu tươi, không biết là ai, có thể là một người, cũng có thể là rất nhiều người, trên đó hẳn là cũng có Kim Tại Trung.

Trịnh Duẫn Hạo nhanh chóng tắt TV đi, dùng bàn tay to lớn che hai mắt Kim Tại Trung lại. Nhưng vẫn có nước mắt theo kẽ hở nơi bàn tay của Trịnh Duẫn Hạo mà chảy xuống. Giống như làn suối nhỏ bé, không cuồn trào mãnh liệt, nhưng liên tục không dừng.

Đem Kim Tại Trung ôm vào trong lòng, cảm nhận sự run rẩy của linh hồn này, Trịnh Duẫn Hạo lại siết chặt cánh tay.

Kim Tại Trung bắt đầu không phát ra âm thanh, nếu như không phải chiếc áo trước ngực ngày càng ẩm ướt, Trịnh Duẫn Hạo cũng có thể đã cho rằng tiểu quỷ giống như mỗi đêm mà ngủ yên trong lòng hắn.

Càng ngày càng cố sức nắm chặt lấy áo của Trịnh Duẫn Hạo, xương nơi ngón tay đầy tái nhợt đột nhiên lồi lên, giống như muốn chọc thủng ‘da thịt’. Tiếng khóc của Kim Tại Trung bắt đầu lớn dần, từ hu hu đến cuối cùng là kêu khóc.

Kim Tại Trung thở sâu, thế nhưng nước mắt đã không còn chảy ra nữa. Trịnh Duẫn Hạo vẫn như trước mà lo lắng dùng bàn tay nhẹ nhàng lau giọt lệ trên hàng lông mi của nó. Không biết là đã không còn muốn khóc nữa, hay đã không còn nước mắt để chảy ra.

“Con, cũng không, biết, tại, tại sao, lại muốn, muốn khóc...” Kim Tại Trung nói ngắt quãng, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn ngập tràn vệt nước mắt đang nhả lại lên mà nhìn Duẫn Hạo.

“(Khóc) vốn không cần lý do.” Trịnh Duẫn Hạo vỗ lưng Kim Tại Trung giúp nó thuận khí. Mặc dù tiểu quỷ này vốn hẳn là không cần hô hấp, thế nhưng nhìn bộ dạng thở sâu từng chút một của nó hiện tại, Trịnh Duẫn Hạo cảm thấy trái tim cùng phổi của mình đều bị hung hăng cào xé.

“Lúc đó con vừa mới tan học, cảm thấy vô cùng đói bụng. Liền ngồi trên ghế ăn chiếc bánh mì mà buổi sáng vẫn chưa kịp ăn xong.” Kim Tại Trung cố gắng nhớ lại tình cảnh lúc đó, tay nắm lấy tay của Trịnh Duẫn Hạo, gât gao, run rẩy, “Con đột nhiên nghe thấy có người la to, thanh âm truyền đến từ đằng trước, hẳn là tài xế. Sau đó con liền ngẩng đầu lên nhìn, nhưng chưa kịp thấy rõ, con đã bị hất tung lên, con nghe thấy tiếng kêu thảm thiết cùng thanh âm bùng nổ của thủy tinh, sau đó cảm thấy thân thể thật đau, tiếp theo cái gì cũng không biết.” Kim Tại Trung cúi đầu trầm mặc một hồi lâu rồi nói thêm, “Lúc con tỉnh dậy, thấy chú cùng rất nhiều người ở bên cạnh con, con nhìn thấy bọn chú dùng rất nhiều thứ kỳ quái mà chơi đùa với cơ thể của con, con kêu lên thật to, nhưng bọn chú không ai quan tâm đến con cả. Con không ngừng giãy dụa, sau đó còn ngồi dậy, thế nhưng phát hiện còn có một ‘con’ nằm ở dưới... Lúc đó con rất sợ, thực sự. Vô cùng vô cùng sợ hãi.”

Trịnh Duẫn Hạo ôm chặt lấy Kim Tại Trung, Kim Tại Trung tiếp tục nói, thế nhưng bởi vì khuôn mặt bị dán vào trong ngực mà khiến cho thanh âm trở nên khó nghe, “Con nhìn thấy chú không ngừng bảo y tá tăng số của máy khử rung rồi sốc điện vào tim con, con nhìn thấy chú rất cố gắng để cứu con...” Kim Tại Trung lại mang theo tiếng khóc, chậm rãi nói rằng, “Từ trước đến nay, chưa có ai nguyện ý vì con mà làm gì cả...”

Trịnh Duẫn Hạo đột nhiên cảm thấy hổ thẹn, rồi lại cảm thấy thật may mắn. Nâng cái đầu nho nhỏ đang chôn trong ngực mình lên, cúi đầu cắn lấy thiên đường của nó.

“Chú ——” Sau khi Trịnh Duẫn Hạo buông nó ra, Kim Tại Trung chậm rãi nói, “Cơ thể của con đâu?”

Ánh mắt của Kim Tại Trung đơn thuần mà chấp nhất, khiến Trịnh Duẫn Hạo vứt bỏ ý niệm nói dối ở trong đầu, “Vẫn còn ở bệnh viện, ba mẹ nuôi của cậu bởi vì chưa vừa lòng về khoản tiền bồi thường mà mình nhận được, cho nên chưa...”

Mặc dù Trịnh Duẫn Hạo chưa nói hết, nhưng Kim Tại Trung đã cúi đầu gật gật hai cái tỏ ý nó đã hiểu.

“Tôi không có quyền đi nhận thân thể của cậu, bắt quá tiểu quỷ, đem linh hồn của cậu gửi gắm cho tôi... Tôi thích cậu. Mặc dù lúc đó cứu cậu không phải bởi vì lý do đó, thế nhưng bây giờ tôi rất thích cậu.”

Lung tung dùng tay áo lau hai mắt, Kim Tại Trung lại ngẩng đầu, tuy rằng hai mắt đỏ bừng, thế nhưng không có nước mắt, còn lòi ra một khuôn mặt cười thật tươi. Nó không khóc, bởi vì đã không cần khóc nữa rồi.

(1) Bất khiết: Không sạch sẽ.

7. Chương 7

Hắn cảm thấy bọn họ không hợp nhau, cho nên ngày hôm qua mới làm hành động như vậy, mặc dù khiến cô rất thương tâm cũng rất không lẽ độ. Hắn rất xin lỗi. Thế nhưng hắn mong rằng cô có thể hiểu được. Hắn không muốn bản thân tiến thêm một bước để thương tổn cô, tạo thành cục diện không có cách nào để xoay chuyển.

Lời này hôm nay Trịnh Duẫn Hạo đã nói hai lần, một lần là với viện trưởng, một lần là với Lâm Hiểu Hi.

Thực ra hắn rất cảm ơn cái nguyên tắc ‘thỏ không ăn cỏ gần hang’ của mình. Nếu như coi Lâm Hiểu Hi giống những ‘kỹ nữ’ tùy tiện lên giường kia thì bây giờ không chỉ hai cái tát lần lượt đầy đơn giản là có thể giải quyết được vấn đề.

Bất quá không còn là con rể lí tưởng của viện trưởng, Trịnh Duẫn Hạo cảm nhận sâu sắc được vấn đề giữa cá nhân với nhau. Đầu tiên chính là chủ nhiệm, ánh mắt khi nói chuyện đã khôi phục vẻ vênh vảo tự đắc trước đây. Tiếp theo chính là những y tá nhỏ, sau khi biết được tin tức liền chạy tới xum xoe. Sau lưng còn có đủ loại ánh mắt khác nhau mà ngụ ý sâu sắc. Có thương tiếc, có đồng tình, có ủng hộ, có khó hiểu, mà nhiều nhất chính là cười trên nỗi đau của kẻ khác. Đây chính là xã hội loài người.

Tiểu quỷ của hắn không nhiệm phải việc đời, mặc dù đôi khi lại lộ ra vẻ ưu thương không hợp với tuổi. Thế nhưng ánh mắt thuần khiết cùng động tác của đứa nhỏ kia đều khiến hắn tâm động, tâm an.

Lúc Phác Hữu Thiên nhìn thấy Trịnh Duẫn Hạo, không biết nguyên nhân có phải là vì ánh đèn nơi quán bar không mà người đàn ông trước mắt cho hắn ta một cảm giác rất khác lạ. Không giống như lần đầu gặp mặt, cũng chẳng giống như người hắn ta đã quen biết rất nhiều năm.

Trịnh Duẫn Hạo bước tới, ngồi vào vị trí cố định trước quầy bar của hắn. Mang theo sự ôn nhu không hề giả dối vô cùng hiếm có, nụ cười cũng không xấu xa, “Chỉ là tới nói cho mày biết, tao đã tìm được người mà mình muốn rồi.”

“Chúc mừng mày!” Phác Hữu Thiên cũng nghiêm chỉnh hiếm thấy. Cảnh tượng như vậy đương nhiên khiến Kim Tuấn Tú nhìn đến trơ ra, thiếu chút nữa là rót rượu tràn ra khỏi ly. Thật đúng là một bức ảnh đẹp mắt a.

“Cảm ơn.” Trịnh Duẫn Hạo đứng dậy, đột nhiên chuyển đề tài, “Sau này không có thời gian để chơi cùng mày nữa, đừng quá nhớ tao nhé.”

Phác Hữu Thiên phun một ngụm rồi mắng, “Mày cút đi, sợ vợ nên không dám ra ngoài chứ gì, đồ thê quán nghiêm!”

Kim Tuấn Tú lắc đầu, xem ra vừa rồi chỉ là ảo giác. Phải biết rằng, quán bar thực sự là nơi rất dễ khiến người ta sinh ra ảo giác.

Trên đường từ quán bar về, có đi ngang qua một khu vui chơi cỡ nhỏ. Trịnh Duẫn Hạo dừng chân, đứng ở bên đường mà nhìn.

Khu vui chơi đèn dóm sáng trưng, dường như có thể nghe thấy từng tiếng cười vui vẻ của bọn nhỏ.

Thế nhưng rõ ràng hơn chính là thanh âm từ đáy lòng: Yêu nó, không được phép phản bội, không được chia tay, không được chia tay, không được phép phản bội, yêu nó...

Lập đi lập lại, giống như câu thần chú phát ra từ đáy lòng, mỗi một tác thần kinh, mỗi một giọt máu tươi, mỗi một khối tủy xương ở trong cơ thể sau khi đều đã được rửa tội, lại giam giữ ở trong lòng.

“Duẩn Hạo...” Giọng nữ vừa hơi có chút giạt mình vừa lộ ra vẻ bi thương cắt ngang công việc đang còn dở dang của Trịnh Duẩn Hạo – ‘làm phép’ cho bản thân.

“Hiểu Hi?” Duẩn Hạo có chút khó xử mà cười cười, trên mặt còn có chút sưng, hẳn không thích gặp nhau như vậy, “Không nghĩ rằng lại gặp em ở đây.”

“Em cũng không nghĩ tới.” Nói xong, Lâm Hiểu Hi lại tiếp tục cúi đầu trầm mặc.

“Cái kia, anh còn có... (việc).”

“Chúng ta không phải không hợp nhau, mà là bởi vì anh có người mình thích hơn đúng không?” Lâm Hiểu Hi cướp lời hỏi. Cô nhìn ra được ý nghĩ muốn chạy trốn của Trịnh Duẩn Hạo.

Trịnh Duẩn Hạo suy nghĩ một chút, rồi gật đầu, “Có thể xem như là vậy.”

“Em có thể cảm giác được.” Đôi môi của Lâm Hiểu Hi khê run rẩy, tự giấu cười cười. Cố gắng kiềm chế cảm tình của bản thân, khiến thanh âm của mình không lộ ra vẻ bi thương cùng đau lòng, “Anh vẫn còn yêu em đúng không? Duẩn Hạo...”

Trịnh Duẩn Hạo ngẩng đầu nhìn vòng đu quay phát sáng đang chuyển động ở nơi cao hướng đối diện, lộ ra nụ cười ảm áp khiến người ta ước ao, “Nó là thiên đường trong bóng tối của anh.”

“Vậy em đối với anh mà nói thì là gì hả?” Thanh âm của Lâm Hiểu Hi nâng cao, hàm chứa sự không cam lòng đầy rõ ràng.

Trịnh Duẩn Hạo cười khổ, phụ nữ luôn thích đào rễ hỏi đáy, kết quả vẫn là chính bọn họ bị thương tổn nhiều nhất, “Em rất tốt... Anh chỉ có thể nói vậy.”

“Duẩn Hạo...” Lâm Hiểu Hi kiềm chế sự thất thố ban nãy, thanh âm lại tiếp tục trầm xuống. Chỉ là thủy ý ngày càng rõ ràng, không ngừng mang theo trong thanh âm, ngay cả trên lông mi cũng thấm giọt nước mắt, “Em rất yêu anh. Thật sự. Em biết em rất tùy hứng. Bình thường rất không phân rõ phải trái. Nếu như anh không thích em như vậy, em có thể thay đổi. Anh không thích chỗ nào em đều có thể thay đổi. Hoặc cô ta tốt hơn em ở chỗ nào, em sẽ học. Em có thể làm tốt, tin em được không... Xin lỗi. Buổi sáng em đã quá kích động. Em...”

Trịnh Duẩn Hạo hơi nghiêng người, tránh né bàn tay muốn chạm vào gương mặt mình của Lâm Hiểu Hi. Nhìn về mặt sau khi sưng sờ thì càng tăng thêm nỗi thương tâm của cô, Trịnh Duẩn Hạo thở dài đầy bất đắc dĩ, “Nó cũng rất tùy hứng, mà còn rất bướng bỉnh, rất tham ăn, còn rất lười biếng, hay suy nghĩ viển vông rồi làm những chuyện kỳ lạ. Kể cả khi em nguyện ý làm những chuyện giống nó, thì những đặc điểm này vẫn thuộc về nó, không phải bắt chước theo là có thể trở thành một người khác được. Hiểu Hi, em rất tốt, thực sự. Anh không thích em. Chỉ là anh yêu nó. Em không cần phải vì anh mà thay đổi gì cả. Có lẽ một ngày nào đó sẽ có người bởi vì những cá tính nhỏ này của em mà phải lòng em. Được rồi, đừng khóc nữa, vì một người đàn ông không đáng mà khóc là rất ngốc.”

“Em lúc nào cũng rất ngốc. Em không bỏ anh được. Duẩn Hạo...”

“Anh hiểu, bởi vì, anh cũng không bỏ nó được. Nếu như nó rời đi, anh cũng sẽ khóc.”

“Duẩn Hạo...” Nỗi bi thương trong ánh mắt của Lâm Hiểu Hi bởi vì lời nói vừa nãy của Trịnh Duẩn Hạo mà lộ ra vẻ hoảng hốt. Cô không nghĩ rằng Duẩn Hạo sẽ nói ra lời như vậy. Hắn vẫn luôn ôn nhu, nhưng không phải thâm tình.

“Xin lỗi.” Trịnh Duẩn Hạo hơi lách mình, bước qua bên người Lâm Hiểu Hi.

“Duẩn Hạo, chờ một chút.” Lâm Hiểu Hi nghe thấy tiếng Trịnh Duẩn Hạo dừng lại ở phía sau mình, cô xoay người, từ đằng sau mà ôm lấy Duẩn Hạo, khuôn mặt cách một lớp áo gắt gao dán vào lưng người đàn ông, “Có thể hôn em thêm một lần nữa không?”

Trịnh Duẩn Hạo buông bàn tay đang nắm lấy eo mình của Lâm Hiểu Hi ra, xoay người lại, rồi ôm cô. Nếu như không phải trong bóng tối không nhìn thấy vẻ mặt của từng người, bọn họ thực sự trông rất giống một đôi tình nhân đang ôm nhau đầy đắm thiết.

“Được rồi, cứ như vậy đi.”

Lâm Hiểu Hi vừa kinh ngạc vừa tuyệt vọng mà nhìn Trịnh Duẩn Hạo buông mình ra rồi xoay người rời đi, cô biết, lần này dù có gọi lại bao nhiêu lần, Trịnh Duẩn Hạo cũng sẽ không quay đầu lại nữa. Hắn đến cuối cùng vẫn không hôn cô. Không thỏa mãn nguyện vọng của cô, cũng vứt bỏ nỗi lưu luyến của cô.

Trong phút chốc khi nhìn thấy Kim Tại Trung, Trịnh Duẩn Hạo lập tức gắt gao ôm nó vào trong lòng. Kim Tại Trung phản ứng không kịp, tư thế không phối hợp bị vây ở trước ngực Trịnh Duẩn Hạo. Thút trong nơi ấy bỗng chốc đập nhanh, bùng cháy khiến lồng ngực nó như có lửa nóng. Vẻ mặt có chút hết hồn biến thành nụ cười, cánh tay còn ôm lấy lưng Trịnh Duẩn Hạo.

Cảm giác được sự đáp lại từ Kim Tại Trung, Trịnh Duẩn Hạo thấp giọng nói, “Tôi yêu cậu.”

“Ừm.” Kim Tại Trung rụt rè nỉ non.

— Mẹ ơi, đến khu vui chơi rồi thì chơi cái gì cũng được ạ?

— Đương nhiên rồi, chỉ cần Duẩn Hạo thích thì cái gì cũng được cả.

— Oa oa, vòng quay ngựa gỗ, vòng đu quay, còn có tách cà phê nữa. Mẹ, con muốn chơi hết. Đúng rồi, mẹ ơi, tại sao ba không đi cùng chúng ta vậy?

— Ba nói có công việc phải làm gấp, chúng ta không nên quấy rầy ba.

— Là ba không nên quấy rầy con và mẹ đi chơi ở khu vui chơi chứ!

— Ha ha... Ôi, Duẩn Hạo, mẹ quên đem ví theo rồi, thật ngốc. Chúng ta quay về lấy thôi.

— Vâng ạ, nhanh lên một chút nha mẹ...

— A ——

“Lúc tôi và bà về đến nhà lần hai, cảnh tượng nhìn thấy chính là cha đang cùng một ả đàn bà triền miên trên giường. Lúc đó tôi nhìn bọn họ đầy mờ mịt, không biết đã xảy ra chuyện gì, lại nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của mẹ. Sau đó trong nhà trở nên hỗn loạn, ả đàn bà kia đã bỏ đi, trong phòng chỉ còn lại tiếng cãi nhau ầm ĩ của cha mẹ cùng thanh âm đập vỡ không ngừng của đồ đạc.

Tôi sợ hãi trốn ở trong phòng mình, không dám bước ra. Sau đó cha hùng hống hổ hổ đập cửa ra ngoài. Tôi nghe thấy tiếng khóc của mẹ, tôi vẫn còn có chút sợ hãi, thế nhưng tôi rất lo lắng cho mẹ tôi. Tôi bước đến gian phòng của cha mẹ. Nhìn thấy mẹ ngồi ở trên giường, gương mặt đỏ bừng, trong mũi còn có dòng máu không ngừng chảy ra, bà không quan tâm đến chỗ máu đó, chỉ ngồi trên giường mà khóc. Khiến tôi cảm thấy thật kinh khủng. Tôi vẫn đứng ở cạnh cửa, thân thể đã cứng đờ, chính là không cử động nổi. Qua một lúc thật lâu, mẹ ngẩng đầu lên, mang theo vẻ mặt tôi chưa từng nhìn thấy mà nói xin lỗi với tôi, nói bà không bao giờ có thể cùng tôi đi đến khu vui chơi nữa. Một khắc kia, khi rốt cuộc cũng có thể cử động, tôi nhanh chóng chạy ra ngoài. Thế nhưng không có chạy đi xa, vẫn ở trong vùng lân cận, chỉ là không dám quay về. Thẳng đến khi mặt trời xuống núi mới trở lại, thế nhưng tôi lại nhìn thấy mẹ treo lơ lửng ở phòng ngủ, thân thể đã cứng đờ.

Sau này, cha nói ông muốn cùng ả đàn bà cùng nhau ở trên giường ngày đó kết hôn. Bộ dạng của ông nhìn trông rất vui vẻ. Nói sẽ cho tôi một người mẹ tốt. Thế nhưng, trước khi kết hôn một ngày, ả đàn bà kia cầm đi tất cả đồ đạc của cha rồi tan biến, không bao giờ xuất hiện nữa. Lúc đó tôi không biết gì, chỉ thấy cha rất thống khổ mà ôm đầu khóc, nói ông đã trở thành người có hai bàn tay trắng rồi. Bộ dạng đó của ông giống hệt như mẹ trước khi chết. Giống như kẻ điên, cho nên sau này ông cũng chết. Chết rất khó coi...”

Đáy lòng của Trịnh Duẩn Hạo đang được gột rửa. Hắn nói ra câu chuyện đã vùi lấp nhiều năm nhưng vẫn kiềm chế được tinh thần của mình. Mỗi một câu đều giống như lưỡi dao sắc bén, không ngừng cắt vào thần kinh của hắn.

“Sau đó tôi được cô nhi viện nuôi dưỡng. Không biết vì cái gì mà không người nào nguyện ý nhận nuôi tôi. Bọn họ luôn nói rằng ánh mắt của tôi rất khó coi, rất kinh khủng. Năm mười tám tuổi, tôi đậu vào trường y. Rời khỏi cô nhi viện, tự mình làm công mà nuôi sống chính mình, thế nhưng không đủ tiền để đóng học phí, cho nên buổi tối tôi vào trong một quán bar làm ngư lang², làm tình cùng những ả đàn bà có tiền. Bọn họ rất xa xỉ rất phóng khoáng, mỗi lần còn có thể cho tôi rất nhiều tiền boa. Thế nhưng, mỗi lần tôi đều cảm thấy buồn nôn. Sau khi làm xong lại đến toilet mà liều mạng nôn ra. Loại tình trạng này cho đến năm thứ ba mới có chuyển biến tốt đẹp, tôi có một chút tiền tích góp, hơn nữa bản thân cũng sắp tốt nghiệp. Tôi bắt đầu muốn vứt bỏ quá khứ của mình, giấu diếm tất cả về thân thể cùng chuyện làm việc ở câu lạc bộ đêm.

Thế nhưng trên tinh thần tôi lại không thể thoát khỏi ý nghĩ muốn làm tình với đàn bà, tôi thích lên giường cùng đàn bà, bởi vì thích sau khi làm tình xong thì vứt bỏ bọn họ, càng thích nhìn bọn họ khóc lóc khi bị vứt bỏ, tôi cảm thấy vô cùng sướng khoái. Giống như trả thù ả đàn bà khiến tôi cửa nát nhà tan năm kia. Thế nhưng tôi lại cảm thấy thống khổ, luôn luôn nghĩ rằng, có lẽ bọn họ giống như mẹ tôi, bởi vì bị vứt bỏ mà thương tâm muốn chết. Cho nên lúc tôi rời đi lại không dám nhìn khuôn mặt của bọn họ, sau khi rời đi tôi lại không cam lòng, tiếp tục đi tìm một người đàn bà khác. Luôn luôn lặp lại như vậy, giống như một ác ma, cũng giống như một kẻ hèn nhất.”

Trịnh Duẩn Hạo không kiềm chế được mà khóc, hắt từ trước đến nay chỉ dùng dao giải phẫu cắt người khác, mà bây giờ hắn đang dùng hồi ức để giải phẫu bản thân từng chút một.

“Tôi bao giờ cũng có thể mơ thấy mẹ, ôn nhu giống như khi tôi còn bé, kéo lấy tay tôi, nói muốn đưa tôi đến khu vui chơi. Thế nhưng đến khu vui chơi rồi, bên trong chỉ có một chiếc giường đồ thừa. Mẹ xoa đầu tôi nói rằng, Duẩn Hạo, không phải con muốn chơi sao, chơi thật vui vào nhé. Tiếp theo, tôi còn bé chột biến thành tôi hiện tại, lên giường cùng những ả đàn bà, giống như loài bò sát dơ bẩn xấu xí mà giao phối, sau đó tôi lại nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của mẹ, rồi khắp nơi đều là máu, tanh đến mức khiến tôi buồn nôn. Giấc mơ này bao giờ cũng xuất hiện, chiếm giữ phân nửa giấc ngủ của tôi...”

“Chú, chúng ta đến khu vui chơi đi...” Kim Tại Trung đột nhiên nói, bàn tay giống như đồ dành trẻ sơ sinh đi vào giấc ngủ mà vô nhẹ lên lưng của Duẩn Hạo.

Trịnh Duẩn Hạo ngẩng khuôn mặt ngập tràn nước mắt vẫn luôn cúi xuống của mình lên, nhìn thấy ánh mắt ôn nhu đầy tốt đẹp, không hề bài xích, kinh thường, ghét bỏ hắn, “Tại Trung...”

“Đừng tiếp tục thương tổn chính mình nữa, tha thứ cho bọn họ đi. Cũng là tha thứ cho chính chú.”

Vẻ mặt đầy yêu thương đều thấm vào trong mắt Trịnh Duẩn Hạo, hắn ôm chặt lấy Kim Tại Trung, cảm ơn cậu đã cùng tôi nhìn sự tàn tạ của bản thân...

Nước mắt thấm ướt trên thân thể của Kim Tại Trung, Trịnh Duẩn Hạo nằm trong lòng Kim Tại Trung giống như một đứa nhỏ, cho dù hắn đã giải thoát, nhưng hắn vẫn khao khát, đòi hỏi cái ôm này.

Mẹ, đã không sao rồi, đã có người nguyện ý đến khu vui chơi cùng con rồi...

(1) Thê quần nghiêm: Người chồng bị vợ bắt nạt, cũng thuộc dạng sợ vợ.

(2) Ngư lang: Trai bao đó, cơ mà cái này là đê gái chứ không phải bị trai đê nha @@ (Mình nói thô tục quá đi... ;A;)

8. Chương 8

Tối hôm qua, nhìn thấy Lâm Hiểu Hi vì bị ‘vứt bỏ’ mà bật khóc, một dây thần kinh chôn sâu trong đáy lòng kia chợt kích động, lập tức thốt ra lời nói chân thực nhất mà bản thân vẫn luôn kiềm nén, lẩn tránh

chẳng dám đối mặt. Trịnh Duẩn Hạo nhìn đứa nhỏ đang ngủ say bên người mình, tay vẫn theo tư thế ban đầu mà kéo nó lại gần.

Sáng sớm rồi a...

Không có ác mộng. Bây giờ thực sự đã nhận được sự cứu giúp và chuộc tội rồi...

Tại Trung, chúng ta không được tách rời.

Kim Tại Trung ở bên cạnh không ngừng âm ỉ, Trịnh Duẩn Hạo lại cảm thấy hạnh phúc không gì sánh được. Bởi vì luôn luôn nắm chặt lấy tay nhau, nên cho dù là ban đêm cũng có thể khiến trái tim như được tắm dưới ánh nắng mặt trời. Không hề u ám và trống rỗng, giống như hạt kê được phơi nắng, tỏa ra mùi hương lúa mạch.

Duẩn Tại ở trong khu vui chơi nô đùa dưới màn đêm, hai tay nắm chặt, rung động cùng âm áp tác động đến trái tim, từng lời nói, từng hành động, từng cái nhìn, từng nụ cười của bọn họ, đều khiến đối phương yêu thích cùng lưu luyến đầy sâu đậm.

Tâm tình của người yêu như vậy, tựa như những đóa hoa nở bung giữa hè.

Tình yêu, a, thật là đẹp!

“Chú, chúng ta còn có trò gì chưa chơi không!” Người khác không nhìn thấy Kim Tại Trung đang nhảy nhảy đầy vui vẻ bên người Trịnh Duẩn Hạo, giống như một tinh linh.

“Hừm ——” Trịnh Duẩn Hạo cảm xấp vé khu vui chơi mà lật xem, “Còn có nhà ma và vòng đu quay.”

“Vậy bây giờ chúng ta đi luôn đi.” Kim Tại Trung kéo Trịnh Duẩn Hạo chạy về hướng nhà ma, tinh lực dồi dào giống như đã lên dây cót.

Vừa bước vào nhà ma, Kim Tại Trung liền cảm thấy lông tơ của bản thân đều dựng thẳng lên, trên da nổi lên một tầng mụn nhỏ, “Chú.” rồi nắm lấy tay Trịnh Duẩn Hạo thật chặt.

“Sao?” Bên trong nhà ma rất tối, hơn nữa bình thường không dễ gặp phải người khác, cho nên Trịnh Duẩn Hạo tự nhiên ôm lấy eo Kim Tại Trung.

Cảm nhận được độ ấm của bàn tay Trịnh Duẩn Hạo truyền đến từ bên hông, Kim Tại Trung dường như an tâm kiên định hơn rất nhiều. Lắc lắc đầu thuận theo tốc độ của Trịnh Duẩn Hạo mà tiến về phía trước.

Bầu không khí của nhà ma rất thật, vừa u ám vừa ngập tràn mùi máu tanh, không thể khiến người ta buồn nôn, nhưng mùi hương cũng đủ để kích thích thần kinh của con người. Ánh đèn thì mờ nhạt, lúc sáng lúc tối, có khi giữa hắc ám lại thối ra hai đốm lửa màu xanh đen. Thỉnh thoảng còn gặp phải một vài tứ chi bị cắt đứt ngăn cản lối đi, hoặc phía sau đột nhiên xuất hiện tiếng kêu “Trả mạng cho ta” của oan hồn.

“Chơi với ta, chơi với ta đi... Ha ha ha ha. Chơi với ta đi...” Một con quỷ búp bê đột nhiên nhanh chóng bò tới từ đằng sau, cười đầy quỷ dị âm trầm.

“A —— Đừng tới đây!” Kim Tại Trung vừa nhìn một cái, lập tức quay đầu lại rồi hét to, nhắm chặt mắt kéo Trịnh Duẩn Hạo chạy về phía trước.

“Này, Tại Trung!”

“Đừng chạy, đừng chạy mà, chơi với ta đi, chơi với ta đi, ha ha ha ——” Quỷ búp bê không ngừng đuổi sát sao ở đằng sau, chỉ có một con mắt tròn trắng nhưng dường như có thể nhìn thấu tất cả hành động mục đích của người trước mặt.

“Không muốn, không muốn!” Kim Tại Trung lúc này giống như con ruồi không đầu mà chạy trốn chết tán loạn. Lòng bàn tay kéo lấy Trịnh Duẩn Hạo đều là mồ hôi.

“Ách ——”

Từ phía trước truyền đến thanh âm kỳ dị, giống như tiếng kêu khản đặc bất ép cổ họng phải phát ra. Kim Tại Trung bị thanh âm kia làm cho hoảng sợ, dừng lại rồi ngẩng đầu lên nhìn, “A ——”

Kim Tại Trung sau khi nhìn xong, đầu lập tức chui vào trong ngực Duẩn Hạo, cự tuyệt nhìn cảnh tượng kinh khủng trước mắt thêm một lần nữa. Toàn bộ thân thể vận vẹo của cô gái không chân giống như một đồng thối thối rữa, khắp người đều là máu đang nhếch miệng nghiêng cái đầu gần như sắp rớt, bỏ tới chỗ bọn họ từng chút một. Khuôn mặt máu thịt lẫn lộn giống như hiện trường tai nạn ô tô, còn có một dòng máu loãng không ngừng tuôn ra từ trong miệng và trong viên mắt đã không còn nhìn ra hình dáng. Ngón tay dài nhon trắng bệch tựa xương khô giống như đang dùng một lưỡi dao đầy sắc bén mà cào trên mặt đất, phát ra tiếng “két két” khiến màng tai khó chịu.

Quý búp bê ở đằng sau còn vừa cười vừa không ngừng nói trong miệng với bọn họ, “Chơi với ta đi.”

“Cứu mạng a! Đừng mà. Duẩn Hạo, Duẩn Hạo, oa ——” Kim Tại Trung bị hù đến phát khóc, run rẩy nói loạn trong lòng Duẩn Hạo.

“Này, tiểu quý.” Trịnh Duẩn Hạo cảm thấy tình cảm hiện tại của bản thân rất phức tạp, vừa buồn cười vừa đau lòng. Không nghĩ rằng Kim Tại Trung lại sợ hãi như vậy. Ôm lấy nó, khẽ vỗ vỗ vào lưng, làm cho tinh thần của nó nhẹ lại, cúi đầu ôn nhu nói ở bên tai, “Đứa ngốc, những thứ này đều là giả cả thôi.”

“Oa oa ——” Kim Tại Trung vừa khóc vừa lắc đầu trong lòng Duẩn Hạo, “Đáng sợ lắm.”

“Cậu nha, rốt cuộc trong các cậu thì ai mới là quý vậy.” Trịnh Duẩn Hạo đỡ khóc đỡ cười, nâng khuôn mặt Kim Tại Trung lên rồi lau nước mắt cho nó, “Cho dù bọn nó là quý, cậu cũng vậy mà, sợ cái gì.”

“Hả?” Kim Tại Trung đột nhiên ngẩn người, suy nghĩ một chút, “Đúng vậy, con là quý nga. Thế nhưng, con cũng không có đáng sợ như bọn họ...”

Bộ dạng bĩu môi đầy vẻ con nít mang theo vệt nước mắt vừa ủy khuất vừa khó hiểu kia khiến Trịnh Duẩn Hạo không nhận được mà hôn hai cái lên mặt nó, “Đúng vậy, cậu rất đáng yêu.”

Dáng vẻ của cậu, cho dù là cười, hay khóc, là tùy hứng bĩu môi, hay bộ dạng nhồi nhét toàn bộ thức ăn vào trong mồm. Hết thấy những điều đó đều rất đáng yêu.

Hỉ nộ ái ố của đứa nhỏ đôi khi không ổn định, biến hóa cũng rất nhanh. Kim Tại Trung vừa bị dọa đến phát khóc ở trong nhà ma, sau khi đi ra lại trở lại bộ dạng vui vẻ tinh lực mười phần.

“Oa. Thật đẹp, chỗ nào cũng sáng hết! Chú, chú nhìn đèn đường kia, y chang cái móng của đom đóm luôn á!” Kim Tại Trung áp người lên lớp kính thủy tinh của vòng đu quay mà nhìn xuống phía dưới, hưng phấn la lên.

“Để cậu miêu tả, tôi cũng không có tâm tình để nhìn rồi.” Trịnh Duẩn Hạo dùng tay vỗ lên cái móng tròn trĩnh của Kim Tại Trung. Cho dù chỉ là linh hồn, nhưng thân thể của thiếu niên cũng có mị lực cùng ma lực.

“Chú, mọi người đều nói hôn môi ở chỗ cao nhất ở vòng đu quay thì có thể mãi mãi nhận được hạnh phúc đó.” Kim Tại Trung nói vừa ngây thơ vừa mong đợi, quay mặt nhìn về hướng Trịnh Duẩn Hạo, lộ ra vẻ mặt tin tưởng không nghi ngờ đối với những lời này.

“Làm tình trên vòng đu quay càng có thể hạnh phúc, có muốn thử không?” Trịnh Duẩn Hạo cười nói. Hạnh phúc đối với hắn mà nói chính là Kim Tại Trung. Không quan trọng địa điểm như thế nào, không quan trọng làm bất luận chuyện gì.

“Lời chú vừa nói khiến con cũng không có tâm tình để làm rồi.” Kim Tại Trung bắt chước giọng nói ban nãy của Trịnh Duẩn Hạo, cười xấu xa rồi nhún nhún vai, coi như là trả thù.

“Tiểu quý.” Trịnh Duẩn Hạo lại đè bàn tay lên tóc Kim Tại Trung rồi vò vò, tay kia vòng qua eo nó, ôm nó ngồi lên đùi mình, “Tôi có tâm tình, thế là đủ rồi.”

JaeJoong giống như đang đùa dai mà mỉm cười, xoay mình ngồi trên người Trịnh Duẩn Hạo, cánh tay câu vòng quanh cổ hắn, dùng chất giọng trẻ con trầm thấp đầy ái muội mà nói bên tai, “Con thì không hề gì, dù sao lúc (vòng đu quay) dừng lại, không ai có thể nhìn thấy con cả.”

Trịnh Duẩn Hạo ngơ ngác, chết tiệt. Cái con quý lạnh lợi này, “Đúng vậy, tôi cũng không muốn để người khác hiểu lầm tôi là một tên biến thái, thích DIY ở trên vòng đu quay đâu.” Nói xong, ngón tay luôn vào

trong áo Kim Tại Trung, kéo nhẹ quả sơ ri màu đỏ.

“A!”

Kim Tại Trung sợ hãi kêu một tiếng, nhưng khi Trịnh Duẫn Hạo nghe thấy, lại là tiếng rên rỉ đầy tuyệt vọng chảy ra từ thiên đường của hắn. Trịnh Duẫn Hạo hôn lên môi Kim Tại Trung, nguyện vọng cùng bi thương rất nhiều năm hóa thành môi lưỡi cùng múa.

Chú ấy đang hôn mình.

Kim Tại Trung nhìn khuôn mặt anh tuấn gần sát ngay trước mắt, từ từ nhắm hai mắt lại.

Có đúng là vì khoảng cách giữa thân thể quá gần không? Có đúng là vì hô hấp của chú ấy đều phả vào mặt tôi không?

Khuôn mặt của tôi thực nóng. Thân thể cũng bắt đầu bùng cháy. Lửa nóng hừng hực, giống như sinh mệnh lại quay trở về! Tôi cảm thấy trái tim đang đập, là sự rung động vừa xấu hổ vừa vui sướng.

Tôi cũng không biết hiện tại đã tới điểm cao nhất (của vòng đu quay) chưa, thế nhưng chú ấy đã hôn tôi rồi. Lưỡi của chú ấy quấn lấy lưỡi tôi, lôi kéo. Tôi cảm thấy nước bọt của chúng tôi đều chảy vào miệng của hai bên, trộn lẫn tan hòa. Thế nhưng, tôi một chút cũng không cảm thấy buồn nôn. Tôi cảm thấy tôi rất hạnh phúc. Bởi vì người đàn ông này, yêu tôi.

Lúc còn bé, tôi và ba sinh sống cùng nhau rất khổ cực, thế nhưng ít nhất vẫn có kỳ vọng. Sau này ở cùng với ba mẹ nuôi, tôi cảm thấy cuộc sống chẳng qua chỉ là sống mà thôi. Mà khi tôi lần đầu tiên nhìn thấy chú ấy thì tôi liền thích chú ấy, tôi cảm thấy cuộc sống không tuyệt vọng như vậy, bất lực như thế. Bởi vì tôi thấy chú ấy rất cố gắng để cứu tôi, tôi nhìn thấy chú ấy đối diện tâm đồ đã thành một đường thẳng tắp mà thờ dài, tôi nhìn thấy chú ấy vì tôi mà phủ khăn trắng lên trong nháy mắt để lộ ra vẻ thương tâm. Mà chú ấy không hề để ý rằng tôi là một linh hồn không có thực thể. Chú ấy không cam lòng để tôi khóc, chú ấy nguyện ý để tôi hiểu rõ về quá khứ của chú ấy, chú ấy nguyện ý sưng tôi, nguyện ý ôm tôi, nguyện ý nói yêu tôi, nguyện ý hôn môi tôi, nguyện ý để tôi làm tiểu quỷ của chú ấy!

Chú ấy là người dùng từng chút tình yêu, đào một hố sâu trong tim tôi rồi tiến vào đáy lòng. Tôi muốn kéo chặt lấy tay chú ấy, vì chú ấy mà đuổi hết những cơn ác mộng quấy nhiễu, vì chú ấy mà xoa nhẹ lên nỗi thương tâm ở quá khứ. Cùng chú ấy hoàn thành sự chờ mong lúc còn bé, cùng chú ấy trải ra thời gian mai sau của hai người!

Toàn bộ thần linh, có thể nghe thấy lời cầu khẩn của tôi không? Xin đừng để tôi rời khỏi chú ấy! Để tôi làm tiểu quỷ của chú ấy, vĩnh viễn vĩnh viễn chỉ làm tiểu quỷ của chú ấy mà thôi...

9. Chương 9

Lúc Thẩm Xương Mân gặp lại Kim Tại Trung, nó đã trở nên trắng bệch, trông có chút kinh khủng. Thế nhưng bộ dạng vừa trong suốt vừa đơn bạc lại khiến người ta cảm thấy đau lòng.

“Này, tiểu quỷ! Trịnh Duẫn Hạo không có chăm sóc cậu tốt đúng không!”

Kim Tại Trung phồng má hung hăng trừng Thẩm Xương Mân, “Không được nói xấu Duẫn Hạo! Còn nữa, không được gọi tôi là tiểu quỷ!”

“Thật nhỏ mọn. Cậu vốn là tiểu quỷ mà. Ai quy định cái tên này chỉ có Trịnh Duẫn Hạo mới được gọi hả?” Thẩm Xương Mân hiển nhiên là cố ý ức hiếp Kim Tại Trung, nhìn bộ dạng vừa tức giận bất mãn vừa ủy khuất muốn tranh cãi nhưng rồi lại không có lời nào để nói của nó cảm thấy vui vô cùng.

“Không cho phép, không cho phép, nhất định anh không được nói!” Kim Tại Trung nhăn khuôn mặt nhỏ bé lại, thanh âm cũng cao lên một bậc.

“Haiz, xem ra không giống như hôm có việc cầu tôi rồi.” Mặc dù lộ ra vẻ mặt lòng người dễ thay đổi, mang theo giọng nói đầy trêu chọc, thế nhưng trong lòng Thẩm Xương Mân lại dâng lên mùi vị hỗn loạn, tự nhiên nảy sinh ra cảm giác tội lỗi. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Kim Tại Trung đột nhiên cứng lại, cong miệng không hề lên tiếng.

Thẩm Xương Mân cũng không nói gì, cậu ta cảm thấy lời nói của bản thân thật kém cỏi, liền đứng ở đó mà nhìn Kim Tại Trung, trong ánh mắt lộ ra vẻ không đành lòng.

“Nhất định... phải, đúng không?” Nửa ngày sau, Kim Tại Trung mở miệng, vành mắt cũng dần đỏ lên.

“Tại Trung, lần trước đã nói lý do cho cậu rồi. (Hiện tại) như vậy sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống kiếp sau của cậu, cũng không tốt cho cuộc sống của anh Duẫn Hạo...”

“Tôi... hối hận rồi.” Kim Tại Trung cắt ngang lời nói của Thẩm Xương Mân, nó đương nhiên nhớ kỹ lý do không thể ở lại dương gian mà Xương Mân phân tích cho nó lúc gặp mặt lần đầu tiên.

“Tôi hối hận, để chú ấy yêu tôi, rồi tôi lại rời đi...” Kim Tại Trung ngẩng đầu nhìn Thẩm Xương Mân, mở mắt thật to. Như thế thì nước mắt chỉ đảo quanh viền mắt, chứ sẽ không chảy ra ngoài. “Tôi tưởng để chú ấy yêu tôi, rồi tôi rời đi, thì sẽ không có tiếc nuối. Thế nhưng, bây giờ, tôi rất sợ chú ấy sẽ thương tâm.”

Tiểu quý, tiểu quý của anh Duẫn Hạo. Thực xin lỗi, tôi nhất định phải để cậu đi, cậu đã không còn thuộc về thế giới loài người nữa rồi. Chờ đến khi đủ nửa tháng, cho dù cậu sẽ không biến thành ác quỷ, cũng sẽ trở thành cô hồn dã quỷ, khi đó cậu sẽ vĩnh viễn không thể đầu thai lại lần nữa, nếu không phải bị thiên sư khác đánh đến hồn phi phách tán, thì cũng phải xuống dưới địa ngục.

Như thế cậu sẽ không thể cho anh Duẫn Hạo hạnh phúc. Cậu chỉ có thể càng thêm tự trách bản thân, càng thêm bị thương đau khổ. Cho nên xin thứ lỗi.

Cho nên tôi mới nói rằng, bộ phim tình cảm còn đang dở dang giữa người và quỷ ở xã hội hiện thực này, không hề có thật.

“Ô, tao không bị hoa mắt chứ. Đây không phải là Trịnh đại mang nhân1 sao?” Phác Hữu Thiên hài hước dụi dụi mắt nhìn Trịnh Duẫn Hạo đang chào hỏi Kim Tuấn Tú.

“Nhớ Trịnh gia gia mày chứ gì.”

“Xi, đừng không biết xấu hổ nha, bởi vì mày không đến nên việc buôn bán mỗi ngày của tao đều ngập khách hết đó.”

“Sao nói dối mà cũng không chuẩn bị kịch bản vậy?”

“Việc nói dối của bọn này đã đạt được trình độ xuất khẩu thành thơ rồi, những cái kịch bản đó không cùng đẳng cấp với tao. À, đúng rồi, sao không đem em nó tới đây vậy.”

“Mang đến mày cũng không nhìn thấy.”

“Không có vụ đó đâu nha, tao đâu có bị mù.”

“Nó không phải là con người.”

“Hả!” Phác Hữu Thiên ngẩn người, một suy nghĩ chợt hiện lên, hắn ta tự giễu cười cười, lập tức xoa dịu cái ý nghĩ hoang đường của chính mình, “Mày hài hước thật đấy, không phải người, vậy là đồ vật nhỉ. Tủ lạnh? TV? Máy giặt? Hay là búp bê tự an ủi?”

“Nó là quỷ.” Trịnh Duẫn Hạo bình thản nói, Phác Hữu Thiên làm cảm thấy sau lưng nổi lên cơn gió lạnh, lông tơ từng cọng một đều dựng thẳng lên.

“Không phải chứ, thằng nhóc mày quá kích động rồi đấy.” Phác Hữu Thiên muốn tận lực để vẻ mặt của chính mình thoát nhìn hài hòa một chút, thế nhưng hình như không chỉ khóe miệng mới co giật. Hắn ta biết cơ thể thuần âm của Trịnh Duẫn Hạo rất dễ gặp quỷ. Thế nhưng cái chuyện yêu đương với quỷ này, hắn ta có điểm không thể tiếp nhận.

“Mày liệt nửa người rồi sao? Miệng vẹo đi đâu rồi?” Trịnh Duẫn Hạo không cho là đúng mà châm một điều thuốc, chậm rãi phả ra một vòng khói, để lộ một nụ cười vô cùng ảm áp, “Nó là bấu vật.”

“Báu vật có rất nhiều, như thế, tốt sao?” Phác Hữu Thiên cảm thấy bản thân không thể ủng hộ, thế nhưng cũng sẽ không phản đối. Bởi vì vẻ mặt vừa nãy của Trịnh Duẫn Hạo khiến hắn ta rất hâm mộ.

“Ai biết có tốt hay không.” Trịnh Duẫn Hạo đáp lại, vẫn để nụ cười khiến Phác Hữu Thiên hâm mộ như trước, “Thế nhưng, mày cảm thấy sau này lên thiên đàng rồi, có ai còn nguyện ý đi địa ngục, hoặc quay về nơi không bằng địa ngục như xã hội không?”

“Thực sự vô giá như vậy sao?” Phác Hữu Thiên cười cười tỏ ý đã hiểu, lại lộ ra vẻ mặt đáng tiếc rồi nhún nhún vai, “Đáng tiếc là tao không thể nhìn thấy được.”

“Không nhìn thấy càng tốt, tao còn sợ mày sẽ có mưu đồ quỷ rối nó.” Trịnh Duẫn Hạo ngậm điều thuốc, lộ ra vẻ mặt đầy lưu manh.

“Thì ra mày không tin tưởng bản thân như vậy sao? Là toàn thể đều không? Hay chỉ có mặt kia?” Phác Hữu Thiên cười xấu xa, đem ‘tình yêu dở dang’ vừa nãy mà trêu chọc Duẫn Hạo.

“Mày cút đi...”

“Đúng rồi.” Phác Hữu Thiên ngắt lời Trịnh Duẫn Hạo, hiếu kỳ hỏi, “Có ảnh khi còn sống của em nó không?”

“Chỉ có ảnh khi nó tử vong trong hồ sơ bệnh viện thôi.”

Phác Hữu Thiên đột nhiên lại cảm thấy cái cảm giác gió lạnh thổi qua lại quay về, lập tức xua xua tay nói, “Vậy quên đi.”

Không biết Kim Tuấn Tú đã bước tới sau lưng Trịnh Duẫn Hạo từ lúc nào mà hỏi, “Ảnh lúc tử vong cũng được mà!”

“Trời ạ, cậu còn đáng sợ hơn cả quỷ nữa!” Trịnh Duẫn Hạo bị hù dọa mà nhảy lên một cái, rồi quay đầu lại nhìn Kim Tuấn Tú, nhún mày rồi kêu lên, “Bước ra cũng phải nói một tiếng chứ.”

Kim Tuấn Tú phản đối bĩu môi, “Tôi rất hiếu kỳ đó, ảnh gì cũng được hết.”

“Thực sự muốn xem?” Trịnh Duẫn Hạo đưa tay đi lấy bóp da.

“Không phải chứ!” Phác Hữu Thiên giống như đang trốn tránh ôn thần mà nhảy về phía sau, vẻ mặt phần nộ mà hét to, “Mày mang ảnh lúc em nó chết bên người sao?”

“Chỉ có một tấm mà thôi.”

Kim Tuấn Tú nhận lấy tấm ảnh rồi nhìn, “Rất thanh tú a, một điểm cũng không giống ảnh người chết, rất đáng yêu.”

Phác Hữu Thiên khoa trương sờ sờ cánh tay, làm động tác run rẩy nổi gai ốc, thế nhưng lại tò mò ló đầu muốn nhìn xem.

“Anh thay đổi tính cách nhanh thật đấy.” Kim Tuấn Tú đem tấm ảnh đưa cho Phác Hữu Thiên. Phác Hữu Thiên suy nghĩ một chút rồi vẫn nhận lấy, rồi lại nhận được một cái ánh nhìn đầy xem thường của Tuấn Tú sau khi vô cùng tự nhiên ung dung mà cầm lấy tấm ảnh.

“Thằng đó hơi bị rối loạn thần kinh, cậu hẳn là hiểu.”

Trịnh Duẫn Hạo đối Kim Tuấn Tú mà trêu chọc Phác Hữu Thiên, Tuấn Tú cười cười rồi xoay người đi làm việc.

“Là một đứa nhóc sao?” Phác Hữu Thiên cả kinh. Lại nhận được một ánh nhìn đầy xem thường của Trịnh Duẫn Hạo, “À, đúng rồi, mày cũng chưa từng nói rằng em nó là nữ.”

“Có chút quen mắt a, tên là gì?” Phác Hữu Thiên hỏi.

“Kim Tại Trung.”

Phác Hữu Thiên sững sốt, thăm dò hỏi, “Có phải trước đây cậu ta tên là Hàn Tại Tuấn không?”

“Sao mày biết?” Trịnh Duẫn Hạo ngơ ngác, khó hiểu nhìn Phác Hữu Thiên.

“Mày quên rồi?” Phác Hữu Thiên mang theo vẻ mặt không thể tin nổi, “Mày không nhớ rõ vì sao tao lại rời khỏi bệnh viện à?”

Trịnh Duẩn Hạo khẽ nhú mồm, “Chủ nhiệm năm đó khám bệnh sai.”

“Lưu Kỷ Cương ba năm trước đem vị bệnh nhân bị viêm tụy chẩn đoán thành viêm túi mật, khiến vị bệnh nhân đó tử vong. Tao nhớ rất rõ ràng vị bệnh nhân kia họ Hàn gọi Hàn Chí, ông ấy có một đứa con mười hai tuổi tên Hàn Tại Tuấn. Lúc đó nó vẫn luôn khóc lóc gọi ba.” Về mặt Phác Hữu Thiên trở nên trầm trọng, giống như lại nhìn thấy đứa nhỏ khóc lóc gọi ba, bất lực mà kéo từng người qua đường lại, “Sau này tao nghe được rằng, nó đã được một gia đình họ Kim nhận nuôi, tấm ảnh này mặc dù có chút thay đổi với (tướng mạo) ba năm trước...”

Trịnh Duẩn Hạo dường như rất kinh ngạc, ngồi trước quầy bar như đang bị cố định, ngoại trừ bàn tay cầm ly rượu đang run lên. Những cục đá bên trong ly rượu va vào nhau, lung lay lung lay, giống như lý trí đang dao động.

Hắn nhớ, Trịnh Duẩn Hạo đương nhiên là nhớ!

Ba năm trước hắn và Phác Hữu Thiên hai người cùng cấp được cử đến làm việc thực tập ở bệnh viện hiện giờ. Hắn là ngoại khoa, Phác Hữu Thiên là nội khoa. Chủ nhiệm bệnh viện Lưu Kỷ Cương bây giờ lúc ấy vẫn còn là phó chủ nhiệm của nội khoa, là thầy của Phác Hữu Thiên.

Tối hôm đó khí trời rất oi bức, kỳ thực đã oi bức cả một ngày, ba tháng nóng nhất trong mùa hè khiến người ta cảm thấy vô cùng bức bối, muốn trời mưa nhưng vẫn chẳng bao giờ thấy rơi xuống một giọt. Bởi vì sắp đến giờ tan ca nên khoa của Trịnh Duẩn Hạo đã không còn một bệnh nhân nào, hắn liền đến phòng khám bệnh của Phác Hữu Thiên, chờ Hữu Thiên tan ca rồi cùng nhau đi uống rượu. Thế nhưng vừa mới tan ca thì một bệnh nhân lại tới, Phác Hữu Thiên bảo ông ấy đăng ký khám gấp rồi tới phòng cấp cứu xem sao. Thế nhưng người đàn ông kia nói người ở phòng cấp cứu nhiều lắm, ông ấy còn có việc gấp, xin nhờ bác sĩ nhìn một chút. Phác Hữu Thiên nói bác sĩ đã tan ca, đi hết rồi, hắn ta là bác sĩ thực tập nên không có tư cách khám bệnh một mình cho bệnh nhân. Lúc này Lưu Kỷ Cương mang theo một thân đầy mùi rượu bước tới. Hôm nay ông ta không có ca, nói là vừa mới tham dự hôn lễ của cháu trai viện trưởng, quay về bệnh viện để lấy đồ. Ông ta rất tích cực khám bệnh cho người đàn ông kia. Kết quả chẩn đoán bệnh là viêm túi mật và viêm dạ dày. Thế nhưng Phác Hữu Thiên cảm thấy triệu chứng không quá đúng, có chút giống viêm tụy cấp tính. Thế nhưng Lưu Kỷ Cương khẳng định giữ chẩn đoán bệnh của mình, kê đơn thuốc cho bệnh nhân.

Sau 8 giờ, nửa đêm Phác Hữu Thiên bị gọi quay về bệnh viện. Bệnh nhân kia bởi vì viêm tụy cấp tính đã tử vong vào lúc sớm tối.

Sáng sớm ngày thứ hai, Trịnh Duẩn Hạo cũng bị gọi vào phòng chủ nhiệm để nói chuyện. Ý tứ đơn giản chính là muốn giấu diếm sự chẩn đoán sai lầm của Lưu Kỷ Cương.

Bệnh nhân kia khi đó không có dựa theo quy định trình tự mà đăng ký khám bệnh, bằng chứng có thể chứng minh sự chẩn đoán sai lầm chỉ có thuốc mà Lưu Kỷ Cương tiện tay kê đơn khi đó. Còn có hai vị bác sĩ thực tập có mặt ngay lúc đó, Phác Hữu Thiên, Trịnh Duẩn Hạo.

Lúc đó Trịnh Duẩn Hạo chưa từng gặp Kim Tại Trung, Phác Hữu Thiên lại gặp được, bởi vì hắn bị gọi đến ngay buổi tối lúc bệnh nhân tử vong. Khi đó Kim Tại Trung đứng ở trong hành lang, mái tóc bù xù cùng với khuôn mặt đầy nước mắt nước mũi, mỗi khi nhìn thấy một người đi ngang qua thì liền dùng bàn tay nhỏ bé mà kéo lại gọi ba.

Phác Hữu Thiên không thể tiếp nhận vì một sự sai lầm trong chẩn đoán mà khiến một đứa nhỏ hơn mười tuổi trở thành cô nhi, thế nhưng đối mặt với quan hệ giữa cá nhân với nhau đầy phức tạp như vậy, đối mặt với sự cố khi điều trị của rất nhiều bác sĩ đều tập mãi thành quen, thờ ơ lãnh đạm như vậy, đối mặt với xã hội dựa vào tiền tài cùng hắc ám chồng chất như vậy, hắn ta không có sức mạnh để giải oan cho đứa nhỏ này. Hắn ta lựa chọn cúi đầu, đối với những người này, đối với chuyện này, cúi đầu. Phác Hữu Thiên từ chức, rời khỏi bệnh viện, mở một quán bar hiện giờ. Hắn ta tình nguyện phóng túng ở nơi vàng thau lẫn lộn, thanh sắc đan xen.

Mà Trịnh Duẩn Hạo lựa chọn thỏa hiệp. Hắn không giống Phác Hữu Thiên, cho dù không làm việc còn có thể dựa vào tiền của ba mẹ mà mở một quán bar. Nếu như hắn rời đi, hắn sẽ lại quay về cuộc sống trước đây. Cho nên hắn thỏa hiệp. Hắn không cần phải vì một cái chết của người mình không quen biết mà bồi thường tương lai mai sau của bản thân. Đầu tiên hắn muốn cứu vớt cuộc sống của chính mình!

(1) Đại mang nhân: Người bận rộn.

10. Chương 10

Trịnh Duẩn Hạo không say, nhưng cảm thấy bước chân về nhà rất xiêu vẹo. Cuối cùng đến được trước cửa nhà liền mất hết sức lực, trượt ngồi ở cạnh cửa, hai tay run rẩy che lấy mặt.

Hắn không khóc, hắn đang cười. Cười rất bi thương.

Hắn không sai, cái gì cũng không sai. Năm đó hắn không biết Kim Tại Trung, hắn không hề biết rằng đứa nhỏ kia tương lai sẽ trở thành bạn đời của hắn. Hắn chỉ vì sinh tồn, vì cuộc sống có thể trở nên tốt hơn, hắn làm quyết định mà rất nhiều người đều đã lựa chọn. Hắn không phải tiểu nhân, chỉ là bởi vì cái xã hội này quá mức giả dối.

Thế nhưng, hắn rất bi thương, tâm hắn rất đau, ngay cái khoảnh khắc hắn biết kia chân tướng kia.

Yết hầu giống như bị bóp đến nghẹt thở, Trịnh Duẩn Hạo phát ra tiếng a a mà giãy dụa. Tim giống như bị vạn kiếm xuyên qua, đặt lên đồng lửa mà nướng chín, còn đập những nhịp đầy suy tàn. Đau đớn lan ra khắp toàn bộ nội tạng.

Trịnh Duẩn Hạo mê muội cười khổ, đây không phải đã giải thích rõ rằng bây giờ hắn yêu Kim Tại Trung rất sâu đậm sao?

Tiểu quỷ của tôi, đây là sự trừng phạt đối với tôi sao? Cậu đau, tôi cũng đau vì cậu.

“Chú?” Kim Tại Trung nghe thấy tiếng mở cửa, vốn tưởng rằng điều mà nó sẽ được đón tiếp sẽ là cái ôm của Trịnh Duẩn Hạo, thế nhưng khi mở cửa lại nhìn thấy một khuôn mặt tiều tụy bi thương.

“Tại Trung...” Trịnh Duẩn Hạo ôm lấy Kim Tại Trung, chặt như muốn đem nó hòa tan vào cơ thể mình, “Xin lỗi...”

“Cái gì?” Kim Tại Trung khó hiểu.

“Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi...” Trịnh Duẩn Hạo giống như điên, chỉ lặp đi lặp lại ba từ này.

“Chú không yêu con nữa sao?” Nếu không vì sao phải nói xin lỗi chứ? Kim Tại Trung sợ hãi hỏi dò, có chút khẩn trương mà đẩy Trịnh Duẩn Hạo trên người mình ra, thế nhưng hai cánh tay kia vẫn chặt như vòng đai bị niệm chú mà quán chặt lấy nó.

Trịnh Duẩn Hạo buông Kim Tại Trung ra, nhưng vẫn như trước mà liều chết nắm lấy cánh tay gầy yếu của nó, nhìn chăm chú vào đôi mắt đơn thuần bất an của nó, đôi môi run rẩy không biết phải bày tỏ nỗi yêu thương của hắn như thế nào.

“Chú không yêu con nữa sao?” Kim Tại Trung lại truy hỏi thêm một lần, mang theo vẻ mặt ảm đạm sắp bật khóc.

Không yêu? Điều đó cùng tự tàn tự sát có gì khác nhau...

Trịnh Duẩn Hạo nhìn bộ dạng của Kim Tại Trung, cuối cùng chảy nước mắt, nhưng cũng đồng thời lộ ra khuôn mặt tươi cười hạnh phúc vừa sáng tỏ thông suốt vừa bừng tỉnh hiểu ra, “Tôi rất hối hận, yêu cậu từ ba năm!”

Kim Tại Trung nhắm mắt cố gắng tiêu hóa lời mà Trịnh Duẩn Hạo vừa nói, sau đó dường như đã hiểu được một chút, chậm rãi kéo khóe miệng, cuối cùng lộ ra một nụ cười thật tươi.

“Xi, tiểu quý.” Trịnh Duẩn Hạo vò vò mái tóc của Kim Tại Trung, sủng nịch cùng yêu thương từ bàn tay truyền đến Kim Tại Trung.

Hai linh hồn đều đã từng khiếm khuyết bị thương dựa vào nhau mà an ủi, cho nhau sự ấm áp, che chở, gắt gao ràng buộc cùng một chỗ, bọn họ cũng không cần giải thoát thêm một lần nào nữa, chỉ cần cái ôm của nhau.

Nhìn người đàn ông nắm chặt lấy bàn tay của mình ở bên cạnh, lộ ra vẻ mặt đang ngủ như một đứa trẻ, hô hấp đều đặn phả lên mặt mình khiến khuôn mặt Kim Tại Trung trở nên buồn bã bi thương, bò lên trên người Trịnh Duẩn Hạo, lỗ tai dán lên ngực hắn rồi nghe tiếng tim đập đầy mạnh mẽ kia.

Mình cũng rất muốn đáp lại nhịp đập này. Hai trái tim đập cùng nhau, nếu như đập vài lần mà trùng khớp, giống như chỉ có một người, thì đó chính là một chuyện vô cùng vui sướng hạnh phúc.

Chú, xin lỗi, người nên nói xin lỗi phải là con. Con phải rời đi rồi. Không được làm tiểu quý của chú nữa. Ngày đó trên vòng đu quay, thần linh chắc chắn đã không nghe được lời cầu khẩn của con.

Chú sẽ hận con sao? Sẽ oán con sao? Con chỉ muốn chú đừng đau lòng.

Anh Xương Mân nói kiếp sau con sẽ quên hết kiếp trước của mình. Nếu như con không quên, con có thể quay về tìm chú được không? Hoặc nếu như con đã quên, chú còn có thể nhận ra con ở kiếp sau, tìm đến con không? Chú còn có thể muốn con không?

Nước mắt theo gò má rơi trên ngực Trịnh Duẩn Hạo, Kim Tại Trung vội vàng lấy tay lau khóe mắt, nó không muốn Trịnh Duẩn Hạo giạt mình tỉnh giấc, nó không muốn kinh động đến buổi đêm ôm nhau mà ngủ cuối cùng này.

“Nghe nói đôi vợ chồng nào loạn một trận trước đây hôm nay đã đến bệnh viện nhận lỗi rồi.”

“Đúng vậy, tớ cũng thấy rồi, không ngừng cười nịnh nọt xin lỗi với chủ nhiệm đó.”

“Là đứa nhỏ chết vì tai nạn ô tô đúng không? Tử vong trong khi phẫu thuật đúng không? Tên là Kim gì ấy nhỉ ——”

“Các cô đang nói chuyện gì vậy?” Trịnh Duẩn Hạo đang chuẩn bị tan ca, lúc bước ngang qua, nghe thấy những cô y tá nhỏ đang nói chuyện phiếm trước khi thay ca, vốn không có hứng thú, thế nhưng khi nghe thấy câu cuối cùng lại quay đầu bước tới hỏi.

“A, Trịnh bác sĩ.” Mấy cô y tá nhỏ chào hỏi Trịnh Duẩn Hạo. Từng người đều tới vây quanh.

“Hình như ngày đó chính tay Trịnh bác sĩ phẫu thuật nhỉ.” Một cô y tá nhỏ đột nhiên nhớ tới mà lên tiếng.

“Đúng đúng, tớ cũng nhớ ra rồi, lần trước chính tớ đưa hồ sơ tử vong của đứa nhỏ cho Trịnh bác sĩ mà.” Cô y tá nhỏ ngày đó đưa hồ sơ giải phẫu đã được sửa lại của Kim Tại Trung cho Trịnh Duẩn Hạo nói.

Trịnh Duẩn Hạo hiện tại có thể khẳng định người mà bọn họ nói đích thực là Kim Tại Trung, liền hỏi, “Sao vậy?”

“Ba mẹ của đứa nhỏ kia đã tới (bệnh viện) nhận lỗi rồi. Hình như là không cần bồi thường.”

“Nghe nói là bởi vì tai nạn giao thông nên cần phải bồi thường một phần tiền, có thể cảm thấy tiếp tục náo loạn sẽ không có kết quả tốt, cho nên...”

Mặc kệ nguyên nhân gì, ba mẹ nuôi của Kim Tại Trung không giằng co cùng bệnh viện thì có nghĩa là...

“Không cần bày nên sao?” Tại Trung hỏi Thẩm Xương Mân, nó nhớ lần trước lúc Trịnh Duẩn Hạo muốn đưa tiền nó đã bày rất nhiều nên.

“Đó là cách làm bình dân, nhưng tôi là thiên sư cao cấp.” Thẩm Xương Mân nhìn Kim Tại Trung, biết nó đang cố ý làm bộ rất bình tĩnh. Bước đến vỗ vỗ lên mặt nó rồi nói rằng, “Lần đó không phải cậu rất sợ sao? Tôi không để cho bọn họ tới bắt cậu được, phải trực tiếp đưa cậu vào trong đó.”

“Trong đó là chỉ âm phủ sao?” Nghĩ đến âm tào địa phủ trong chuyện ma khiến Kim Tại Trung phát run.

“Mặc dù tôi chưa từng đến đó, thế nhưng nghe nói không kinh khủng giống như trong tiểu thuyết miêu tả đâu. Cho nên đừng sợ hãi.”

“Ừm.” Kim Tại Trung gật gật đầu, kéo ra một nụ cười, xem như cho Xương Mân được thoải mái một chút. Thấm Xương Mân thở dài, lộ ra vẻ bất đắc dĩ cùng thương tiếc. Xoay người tiếp tục đi làm công việc chuẩn bị của cậu.

Anh Duẩn Hạo, em từng đáp ứng anh, sẽ dùng phương pháp ôn nhu.

Công việc chuẩn bị của Xương Mân rất đơn giản, chỉ ngâm một lá bùa vào trong một loại chất lỏng màu trắng, sau khi ngâm xong thì lấy lá bùa ra, nhưng nó vẫn khô ráo như trước.

“Đang chờ anh ấy tới sao?” Xương Mân phát hiện Tại Trung vẫn một mực ngây ngẩn nhìn chằm chằm vào cánh cửa, ánh mắt không động, vẻ mặt lại là bi thương.

“Ừm.” Kim Tại Trung lắc đầu, “Tôi cũng không biết nữa.”

Thấm Xương Mân gật đầu, vỗ vỗ vai Kim Tại Trung, cậu có thể hiểu, cái loại cảm xúc vừa hi vọng vừa không có hi vọng này.

“Vậy chúng ta bắt đầu thôi...”

11. Chương 11: Vĩ Thanh

“Bác sĩ trạng thái không được bình thường về tâm lý đâm thương người đứng đầu bệnh viện, cướp đi thi thể rồi tự thiêu ở ngoại ô phía tây.

Hôm nay cảnh sát đã chứng thực, tối hôm qua quần chúng báo án phát hiện hai thi thể ôm nhau bị thiêu đốt giữa ngọn lửa lớn ở ngoại ô phía tây, chính là bác sĩ Trịnh Duẩn Hạo bệnh viện Thiên Hòa cùng xác của một bệnh nhân bị mất tích đêm hôm đó.”

Phác Hữu Thiên chỉ nhìn tiêu đề cùng lời giới thiệu rồi lập tức gấp tờ báo lại, cầm lấy ly rượu bên tay rồi nhấp hai ngụm, lại gối cánh tay dựa trên sofa, thờ ơ nói rằng, “Thật lòng mà nói, tôi rất bội phục Duẩn Hạo, một mình xông vào nhà xác cướp thi thể Kim Tại Trung đi, lại mang theo thi thể lái xe đến ngoại ô phía tây rồi thiêu đốt cả người lẫn xe. Nhưng đáng tiếc khi đó chưa giết được Lưu Kỷ Cương, chỉ đâm trọng thương.”

“Anh đã sớm đoán được rồi đúng không?” Kim Tuấn Tú bình tĩnh hỏi, trong tay còn đang bận lau chùi ly rượu.

Phác Hữu Thiên biếng nhác trả lời, “Không có, tôi không thể hiểu được ý nghĩ của một kẻ điên...” rồi ngừng lại, giương mắt nhìn về hướng Tuấn Tú mà hỏi, “Cậu nói yêu phát đến điên, chính là chỉ như vậy đúng không?”

Kim Tuấn Tú cười cười, lắc đầu nói không biết.

Bọn họ cũng không phải Trịnh Duẩn Hạo, ai có thể hiểu được chứ? Khoảnh khắc khi biết người mình yêu đã vĩnh viễn rời khỏi, có lẽ hấn đã điên, có lẽ hấn dị thường thanh tỉnh. Hoặc hấn rất bình tĩnh. Bởi vì từ khi yêu Kim Tại Trung, hấn đã hạ chú với bản thân —— Yêu nó, không được phép phản bội, không được chia tay!

Điểm cuối cùng của sinh mệnh là tử vong, vậy điểm cuối cùng của tình yêu thì sao? Ai biết chứ...

12. Chương 12: Phiên Ngoại: Kiếp Trước Kiếp Này

“Á á!” Thẩm Xương Mân la hét tránh né trận đột kích của Kim Tại Trung, “Anh, bao cát của anh ở đâu vậy, đừng đánh em mãi chứ. Em không có ăn bánh phô mai của anh Duẫn Hạo mà!”

Kim Tại Trung nhìn Thẩm Xương Mân một cái, ngón tay chỉ vào Trịnh Duẫn Hạo đang đọc báo trên ghế sofa, tức giận đuổi đánh nó, “Em biết anh Duẫn Hạo của em vẫn đang ăn dở cái bánh kia, không đánh em thì đánh ai hả!”

“Anh bắt công quá đi à. Anh Duẫn Hạo lần trước ăn mì ly của em, sao anh không đánh anh ấy!” Thẩm Xương Mân không chịu phục mà hét lên.

“Anh đây không phải đã nấu mì sợi cho em rồi sao...”

“Vậy thì anh mua cho anh ấy một cái nữa đi...”

“Xương Mân à, cái này em không thể trách anh Tại Trung được.” Phác Hữu Thiên biếng nhác ngáp một cái, vẻ mặt tươi cười từ trong phòng khách bước ra, vừa lê chân đến máy nước uống nóng lạnh vừa nói, “Mì thì bất cứ lúc nào cũng có thể ăn, bánh ngọt chính là thứ giúp anh Duẫn Hạo xoa dịu thần kinh trên dưới! Mỗi lần làm việc nhiều, anh Duẫn Hạo sẽ ăn bánh phô mai, em còn không biết tại sao à? Cái này gọi là làm tê liệt tiềm thức, không ăn thật, chỉ đem bánh ngọt trắng mịn trơn dính mềm xốp mà tưởng tượng. Thần kinh phía trên nhận được sự xoa dịu, thần kinh bên dưới thì nhận được sự giải phóng...”

“Phác Hữu Thiên, cậu không nói lời nào thì chẳng ai tưởng cậu là kẻ câm cả, mau uống nước của cậu đi, tớ sắp đánh hết nổi rồi nè.” Tiếng cá heo đầy sức công phá của Kim Tuấn Tú từ trong phòng khách truyền đến, Phác Hữu Thiên chân chó uống hai ngụm nước rồi vội vàng chạy về tiếp tục cùng Tuấn Tú chơi game.

“Được rồi Tại Trung.” Trịnh Duẫn Hạo cảm thấy đứa nhỏ to xác cùng đứa nhỏ bé láo nháo không khác nhau là bao, liền dùng sự phong độ của người dẫn đầu mà đứng dậy, từ phía sau ôm lấy Kim Tại Trung, vò vò tóc cậu.

“Duẫn Hạo...” Tại Trung bĩu môi tỏ ý bất mãn.

Trịnh Duẫn Hạo cười cười, ghé vào bên tai cậu thấp giọng nói hai câu, Kim Tại Trung lập tức đỏ bừng hai má, đẩy Duẫn Hạo ra rồi chạy về phòng.

“Nàng dâu nhỏ.” Thẩm Xương Mân thấy mối nguy đã được giải trừ, lập tức vô cùng tự nhiên mà trêu ghẹo Kim Tại Trung.

“Nhóc con, nhường cậu ấy chút đi.” Trịnh Duẫn Hạo ra hiệu mà vỗ ót Xương Mân một cái.

“Anh ấy là anh cả, em nhỏ nhất mà!” Xương Mân che cái ót vừa bị Duẫn Hạo vỗ một cái, oán giận nói.

“Bây giờ mới nhớ rằng em là người nhỏ nhất hả, bình thường không phải toàn khoe khoang với người khác rằng em là thằng nhóc giống anh cả nhất sao. Đừng trêu cậu ấy nữa. Nhìn cậu ấy tức giận thấy vui như vậy à?” Trịnh Duẫn Hạo nói xong cũng quay về phòng ngủ.

Thẩm Xương Mân duỗi eo rồi đi bộ đến phòng bếp, “Tất nhiên là vui rồi. Tính cách của anh Tại Trung thực sự giống như một đứa nhóc! Haiz, tiếc là anh Duẫn Hạo lại ăn dầm chua. Sau này phải ít trêu chọc đi một chút mới được, lỡ bị lọt vào tầm ngắm là chết chắc...”

Trịnh Duẫn Hạo vào trong phòng ngủ, Kim Tại Trung còn đang tắm rửa, liền tiện tay vớ lấy cuốn truyện tranh rồi lật xem.

“A, Duẫn...” Kim Tại Trung cởi trần bước ra, nhìn thấy Trịnh Duẫn Hạo nằm ở trên giường, lại chui vào phòng tắm mặc áo ngủ trong tay vào.

“Còn sợ anh nhìn sao.” Trịnh Duẫn Hạo buồn cười kéo Kim Tại Trung lên giường, khóa vào trong lòng mình.

“Ai biết anh có thể đột nhiên muốn làm gì hay không chứ, em phải đề phòng một chút.”

“Vừa nãy anh chỉ nói tour diễn sắp kết thúc rồi, lập tức sẽ có thời gian nghỉ ngơi, là ai vội vàng đi vào tắm rửa vậy nhỉ?” Trịnh Duẫn Hạo cười xấu xa, đùa giỡn với mái tóc của Kim Tại Trung.

Kim Tại Trung đỏ mặt, lại lắp bắp không thừa nhận, “Ai nói em tắm rửa, là bởi vì, vì, cái đó chứ. Em tắm rửa là muốn, muốn đi ngủ. Ngày mai còn có công việc mà.”

“Còn phải làm việc à ——” Trịnh Duẫn Hạo cố ý kéo dài âm thanh, giọng nói hơi làm nũng cùng đáng thương, “Thế nhưng anh không có cách nào an tâm làm việc a.”

“Em vừa giáo huấn Thẩm Xương Mân, anh còn không cho... ưm...” Bốn cánh môi quen thuộc mà mê luyện quần cùng một chỗ, Kim Tại Trung cũng không chống cự, cố gắng đáp lại sự thân mật đã khát vọng từ lâu.

“Biết không, tay phải đôi khi không phải vạn năng, ít nhất lúc giải phóng sinh lý thì không thể tăng cường tâm lý được.” Trịnh Duẫn Hạo buông Kim Tại Trung ra, để cậu hít thở, bản thân ôm lấy cậu, bộ dạng giống như triết học gia mà nói lời sắc tình, “Chút nữa khiến em phải khóc lóc cầu xin tha thứ được không?”

Nửa câu sau khiến Kim Tại Trung tròn tròn con mắt, bộ dạng tức giận bất mãn kia lại khiến Trịnh Duẫn Hạo cảm thấy tình ý liên miên, ôm lấy cậu rồi dùng khuôn mặt cọ lên cổ cậu, giống như chú mèo lớn ăn không đủ no, “Thảo nào Xương Mân thích ăn hiếp em, Tại Tại anh sắp không nhịn được nữa rồi.”

“Hứ... Mấy người cũng chẳng coi em là anh cả.” Kim Tại Trung oán giận bất mãn, nghiêng đầu cắn lỗ tai của Trịnh Duẫn Hạo rồi nghiêng răng, coi như là sự trả thù nho nhỏ.

“Xi.” Trịnh Duẫn Hạo hừ một tiếng, “Em chính là tiểu quỷ của anh.”

Gắt gao ôm chặt lấy đối phương, chiếm giữ bí mật riêng tư của hai bên, cùng nhau luật động, mang đến tiếng tim đập tương đồng. Làm tình là sự phù hợp trên thân thể, mà tình yêu của bọn họ là sự hòa tan nơi linh hồn.

Mặc kệ bọn họ còn nhớ rõ một đời của mình hay không, mặc kệ kiếp sau bọn họ lại ở nơi nào, dựa vào ký ức khắc trên linh hồn, bọn họ luôn luôn có thể tìm được đối phương. Mười ngón đan vào nhau, nhìn phồn hoa dần tan biến, nhìn đời người nhiều hỗn loạn, tình yêu này mãi luôn trung thành không đổi thay!

—— Hoàn ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-quy>